1

De Comparatione Virgilii cum Homero et Theocrito

§ 1.

Omnis imitatio servilis est et poeta qui ~~ad famam suam imitando~~ scripta aliorum imitando famam sibi parare quaerit ~~tentat~~ certe ad propositum non veniet ~~finem non attinget~~, imo nomine poetae indignus videbitur ~~habetur~~. Poeta enim ~~non~~ non ut imitetur sed ut ipse res poeticas ~~inveniat~~ opportet, ~~praecipue~~ id enim ~~primum~~ omnis poeseos caput ~~est~~ ~~[illegible]~~ sine qua ~~fictio~~ dictio poëtica locum teneri non potest. Omnis imitator sterilitatem ingenii sui et modicam suam capacitatem inveniendi confitetur et licet materiam aliunde desumptam sua adornet dictione ~~imo saepe~~ certos adhibeat modos ~~[illegible]~~ ad ea describenda numerum tamen non delile ~~[illegible]~~ parvum, ut est non ipse ~~[illegible]~~ invenisse descriptam invenisse et cadornet. ~~Tamen non obstare~~ omnino quin imitatio ~~etiam est permissa~~ vituperanda, imo ~~[illegible]~~ conceditur ~~[illegible] oportet illa quae Poetae [illegible]~~ si poeta in carminibus suis alis naturam ~~imitando [illegible] posuit. [illegible]~~ imitetur, vel et scriptis aliis poetae ~~[illegible]~~ id petit quod imitationem materiae aut potioris ~~[illegible]~~ elegantiam styli, genus versuum ~~[illegible] omnium regularum observationem sine dubio [illegible] est, imo laudabile est~~. Si autem integra saepe unius alterius poetae loca et iisdem quidem, aut aliis reddita in opere alius poetae ~~[illegible]~~ inveneri mus ~~producto~~, et insuper per ~~[illegible] producti longitudinem~~ inspersa ita ut cum Horatio dicere possis

Hinc inde adsuitur pannus, quis stupore et indignatione ~~[illegible]~~ correptus ~~non senserit~~ farraginem illam non abjecerit.

§ 2.

~~[illegible]~~ Affirmationis hujus veritas maxime eluet et probatur simul ac Graecorum et Latinorum Poetarum opera ~~[illegible]~~ attendimus ~~[illegible]~~ perlegere ~~volimus~~ imus. Semper Latini imitati sunt Graecos sed raro ~~autem~~ eos attigere, ita et unus ~~tantum~~ omnium Horatius vero nomine poetae dignus haberi potest qui licet Pindarum [illegible] imitatos ubi propos[u]erint servilis tamen supra dictae imitationis nullibi accusandus deprehenditur; certe igitur aegre ferendum [illegible] de Virgilio idem dicere nequeamus, qui non tantum Homerum et Theocritum imitandos sed etiam saepius certis tamen mediocribus

exscribendos sibi proposuit et licet stylus aeque ac versus Virgilii proprias suas habeant pulchritudines et legalitatem tamen poeta hic ipse fatetur, facilius esse clavam Herculi quam Homero versum eripere. caetero haud nimis Virgilius non facta tantum pastorum nomina sed et argumenta characteres sententias et figuras ex Theocrito in Eclogas suas transtulit, nec non filis Homericis Aeneidem texuisse constat. Non ingratus igitur mihi visus est labor omnia Aeneidos et Eclogarum loca quae imitationi existentiam suam debent, colligere, et cum illis Homeri et Theocriti comparasse, et facta hac comparatione, reperiemus, quod licet ostendere capiamus quantum Virgilius ex antiquorum lectione profecerit, et quot ex aliis poetis flores vel quae in carminis sui decorem et diversis ornamenta libaverit, attamen nullam occasionem contemnendi sed tantum reprehendendi eum ministraverimus, et reprehensio ista sine dubio non injusta hoc loco habetur, cum omne imitatum nunquam sit proprie quoddam, ingenioque debitum, sed mutuatum, et quasi compilatum, quod autem definitioni characteri et dignitati poetae repugnare constat.

§ 3.

Theocritus ubi notum omnibus qui Idyllia componere tentarunt palmam praeripuit, et silvestrem musam eo perfectionis perduxit, ut nec postea quisquam fuerit inventus qui eum aequiperare potuerit. Candor, et sincerissima animi simplicitas ubique in Theocriti Idylliis eminet; mores pastorum sunt innocentissimi, characterum mira invenitur variatio, et quod ad stylum pertinet eum ab omni retro antiquitate ad nostra usque tempora inimitabilem fuisse habitum inter omnes constat. Versus autem ejus nostris etiam auribus quantumvis a Graeca alienis, nescio qua dicam suavitate blandiuntur quam quidem Virgilium non semper assecutum fuisse pridem affirmarunt omnes quotquot de ingenio utriusque sanum tulere judicium. Caetero stylus Theocriti, licet minime diffusus aut dissolutus sit, tot tamen rerum aurei seculi felicitatem redolentium imaginibus, tot comparationibus et similitudinibus a re rustica petitis aliisque ornamentis quasi sponte oblatis abundat, ut ejus opera merito summum <u>Bucolicorum</u> <u>compendium</u> appellanda, quod

Poetis bucolicis quidem minime adhuc exhaustum, nec unquam forte exhauriendum, quare etiam comparatione quadam facta omnis inveniet poetam Graecum naturam tantum et quasi solam imitatum, Latinum vero quasi vestigia progresso pede insecutum fuisse. Floruerunt quidem aliquo post Theocritum tempore etiam Moschus et Bion bucolicae poeseos laude clarissimi, sed alium quasi habitum hi induxisse pastorali musae videntur. Omnia quidem in illorum carminibus sunt exquisita sed video forte etiam minus naturalis et quae praecipue hoc genus exornat simplicis elegantiae; et hac causa Virgilius qui hoc in genere solus inter Latinos excellit, non hos sed Theocritum sibi imitandum proposuit.

§. 4.

Theocritus in Idyllio quod dicitur Θυρσις ε ωδη, Thyrsis et Caprarius exordium a Nymphis capit

Πα ποκ αρ εστ' οκα Δαφνις ετακετο πα ποκα νυμφαι
ε κατα Πηνεω καλα τεμπεα ε κατα Πινδω
ου γαρ δη ποταμοιο μεγα ροον ειχετ' Αναπω
ουδ' Αιτνας σκοπιαν, ουδ' Ακιδος ~~[illegible]~~ ιερον ὑδωρ

Ubinam eratis quando Daphnis contabescebat, ubinam o Nymphae an juxta Penei pulchra Tempe an juxta Pindi neque enim magnum flumen tenebatis Anapi neque Aetnae speculam neque Acidis sacra unda.

πα dorice pro που, ποκα dorice pro ποτε, οκα dorice pro οτε.

#

Virgilius imitatione sua hoc exprimit Ecclogae X. ubi Gallum de amica amissa solatur.

Quae nemora aut qui vos saltus habuere puellae
Najades indigno cum Gallus amore periret.
Nam neque Parnassi vobis juga, nam neque Pindi
Ulla moram fecere, neque Aonie Aganippe.

Eadem in Ecloga Theocritus feris bestiis lugubres excutit ululationes.

τενον μαν θωες τενον λυκοι ωρυσαντο
τενον χωκ' δρυμοιο λεον ανεκλαυσε θανοντα

τενον a τενος dorice pro εκεινος, χωκ crasis dorica pro και ω εκ

Illum sane Lycopantheres, illum lupi ululabunt, illum et in silva leo deflevit mortuum.

Virgilius autem arbores et saxa ad plorandum excitat.
Illum lauri illum etiam flevere myricae

Pinifer illum etiam sola sub rupe iacentem
Maenalus et gelidi fleverunt saxa Lycaei

Pingunt Poetae in eadem προσωποποιεια et pecores amantium curas, armenta et greges illis circumfundunt. Sic Theocritus

πολλαι οἱ πα ποσσι βοες πολλαι δη τε ταυροι
πολλαι δ' αυ δαμαλαι και πορτιες ωδυραντο.

Multae ei ad pedes boves, multi etiam tauri, multae et juvencae vitulae luxerunt. ποσσι dat. plur. poet. a πους

Et Virgilius:

Stant et oves circum, nostri nec poenitet illas.

Sic etiam Pastores et bubulci in scena hac mutas personas non gerunt, nam apud Theocritum:

ηνθον τοι βωται τοι ποιμενες, ωπολοι ηνθον
παντες ανηρωτευν τι παθοι κακον

Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt omnes rogabant quid ei mali accidisset.

Et apud Virgilium:

Venit et opilio tardi venere bubulci, omnes unde amor iste ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ rogant.

ηνθον. aor. 2. dor. pro ηλθον, ωπολοι dorice pro οι πολοι. ανηρωτευν, dor. et Ion pro ανηρωτευν, imperf. ανηρωτα.

Agmen claudunt numina, apud Theocritum Mercurius Priapus et Venus, apud Virgilium Apollo Silvanus et Pan, et verba Priapi Virgilius ad Apollinem suum transtulisse videtur. Theocritus enim cantat:

ηνθ' ὁ πριαπος,
κηφα δαφνι ταλαν τι τυ τακεισιν α δε κωρα
~~α δε κωρα~~
πασαν ανα κρανα παντ αλσεα ποσσι φορειται

Venit Priapus et dixit: Daphne miser quid tu liquescis, puella autem omnes per fontes omnia per nemora pedibus fertur.

Et Virg.

Tibi venit Apollo
Galle quid insanis? inquit tua cura Lycoris
Perque nives alium perque horrida castra secuta est

κηφα dor. και εφη, ο
τυ pro συ
κα pro η

Nives et castra apud Virgilium autem fictiones praebent generi poetico nostro absolutae extraneae, imo contra

characterem puellae innocentis praecipue in Idyllio "contra regem" jure habetur quod de talibus puellis judicandum certe notum

Eadem in Ecloga Theocritus describit poculum quod cantationis praemium Thyrsidi proponit caprarius, et hujus suprema labra obducta conspiciuntur serpentibus hederis

τω περι μεν χειλε μαρυεται υπσοθι κισσος
κισσος ἑλιχρυσω κεκονισμενος χα δε κατ᾽αυτον
καρπω ελιξ ειλειται αγαλλομενα κροκοεντι.

hujus circum labra volvitur superne hedera hedera helichryso ornata et juxta ipsam ~~fructu~~ capreolus volvitur gratiis croceo.

τω pro ὧ dorice.
κεκονισμενος. α κονιζω oblino.

E quo Archetypo si Virgilius non perfecta imitatione expressit decorum ornamenta poculorum, at ipsam tamen eorum delineationem inde mutuatus est, et quidem Ecloga III.

Lenta quibus torno facili superaddita vitis
Diffusos hedera vestit pallente corymbos
Sin etiam Theocr. Ecloga citata;

παντα δ᾽αμφι δεπας περιπεπταται ὑγρος ακανθος

Undique autem poculum circumvolat mollis acanthus

Et Virgilius Ecloga III.

Et molli circum est ansas amplexus acantho.

Uterque Bucolicus eodem modo e recenti caelatura poculis suis supremam conciliat commendationem, et Theocr. quidem ita:

ουδε τι πωποτε χειλος εμον θιγεν, αλλ᾽ ετι κειται αχραντον

neque adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet intactum.

αχραντον, non redditum est per conditum

Virgilius autem loco citato:

Nec dum illis labra mea admovi sed condita servo.

Theocriti caprarius laudem Thyrsidis exprimit:

χαδιον ο ποιμαν το τεον μελος ἢ το καταχες
την απο τας πετρας καταλειβεται ὕψοθεν ὕδωρ

quos versus Virgilius Eclogae V.
ita imitatus est

Tale tuum carmen nobis divine Poeta
Quale sopor fessis in gramine, quale per aestum
Dulcis aquae saliente sitim restinguere rivo.

Sopor hoc loco et aqua sitim restinguens
inepte adhibentur quia nihil nisi effectum
musices aut cantus habent commune
et voluptatem quandam exprimunt
quae corpori tantum adhaeret. Non autem
Voluptatem illam puriorem et subli=
miorem qua animus gaudet, et
quam Theocritus perbene per aquam
illam resonantem a petra superne
distillantem certe nobis comparebit.

Dulcior o Pastor
tuus cantus quam
quae resonans illa
a petra distillat
superne aqua.

χαδιον dor. pro ἡδιον
τεον pro σον.

Theocritus Eclogam II. cui titulus Φαρμα-
κευτρια hoc intercalari distinguit versu:

ιυγξ ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα

Motacilla trahe tu
illum meum ad
domum virum.

ποτι, dorice pro προς

a quo si sensum respexeris non diversus
est versus qui a Virgilio Ecl. 8. repetitur
Ducite ab urbe domum mea carmina ducite Daphnin
haud minus Theocritus Ecl. primam in=
tercalibus distinguit versibus.

ἀρχετε βωκολικας μωσαι φιλαι ἀρχετ' ἀοιδας

et postea λήγετε βωκολικας μῶσαι ἴτε λήγετε ἀοιδας

eodem modo Virg. Ecl. 8. talibus utitur
versibus intercalaribus:
Incipe Maenalios mecum mea tibia versus,
et postea
Desine Maenalios jam desine tibia versus

Incipite bucolicum
musae charae incipite
carmen.
Desinite bucolicum
musae agite, desinite
carmen:

Incantatores et venefici sal conjiciebant in ignem simulantes se quod in sacrificiis fieri consueverant, salsa mola conspergere illum quem carmine perire volebant et hoc Theocr. Eclog. II. ita indicat.

ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται ἀλλ' ἐπίπασσε

πάσσ' ἄλλα καὶ λέγε ταῦτα τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω

Ita enim legendus est versus posterior πάσσ' ἄλλα, non autem ut quidam habent πάσσ' [illegible], nam ecbu convenienter in veneficiis frequentari solito dicit primum: farinae quas primum in ignem conjicimus absumuntur. Inde Thestylin affatur: πάσσε ἀλλ' sparge alia aut cetera quorum in hujusmodi sacris usus esse solet, quaenam vero ista sint dicit versus sequens πάσσ' ἄλλα.

Farina tibi primum igne absumitur, sparge alia sparge sal, et dic hoc: Delphidos ossa spargo.

Virgilius hujus indicium ritus peragit uno verbo Ecl. 8.

Sparge molam et fragiles incende bitumine lauros

quod enim ἄλφιτον et ἅλα notant id unicum latinorum vocabulum [illegible] designant.

Erat autem et alia simulatio in magicis sacris non insolita quae in cantandorum imagine fierat

Theocr. nempe a cera effictam effictam amatoris imaginem igni admovet hoc addito voto:

ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω
ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις

Sicut hanc ceram ego deo juvante liquefacio, sic liquescat amore Myndius statim Delphis

Virgilius contra duas finxisse videtur imagines alteram ex limo et cera alteram subindicans optare se ut is ad cujus sensus avertendos hoc veneficii sacra adornata erant.

cui amore moliretur, et quidem cerae instar igni admotae, vicissim autem instar limi duresceret erga alias feminas, quo hic attendunt versus:

Limus ut hic durescit, et haec ut cera liquescit
Uno eodemque igni sic nostro Daphnis amore.

Praeterea incensa lauro (non) alia spectavisse videtur, nisi ut in imagine ardentis igni exprimerentur vota quod ex Theocrito hoc loco palam est:

~~Delphis em~~)
δελφις εμ' ανιασεν, εγω δ' επι δελφιδι δαφναν
αιθω, χ' ὡς αυτα λακεει μεγα καππυρισασα
κηξαπινης αφθε, κοδε σποδον ειδομες αυτας
ουτω τοι και δελφις ενι φλογι σαρκ' αμαθυνοι

quae Virg. ita refert:

Daphnis me malus urit ego hanc in Daphnide laurum

Praeterea etiam inter φιλτρα illa quae in hujus modi rebus adhibebantur erant herbae, nec unius generis venena, et Virg. veneficas indefinite nominat herbas, et ponto sibi lecta venena quorum probatam saepe in veneficiis virtutem laudat, ubi innuens super esse ut in alliciendo conjuge aeque se nunc ostendant efficaces cujusmodi vota venefica Theocriti ad sui veneni conceptum et usum apertius tendit ita canens:

ἱππομανες φυτον εστι παρ' αρκασι, τω δ' επι πασαι
και πωλοι μαινονται αν' ωρεα, και θοαι ιπποι
ως και δελφιν ιδοιμι και ες τοδε δωμα περασαι
μαινομενω ἱκελον . . . . .

Delphis me dolore affecit ego autem in Delphidem laurum uro et sicut illa crepat valde inflammata et subito ita conflagravit, ut ne cinerem quidem ejus videamus ita et Delphidis ad flamen carnes fientur

λακεει ionice pro λακει quia iones non admittunt contractiones. a λακεω crepo.

κηξαπινης vox doria et jonica pro και εξαπινης.

ειδομες pro ειδομεν dorice ab ειδω,

ενι poet pro εν

Hippomanes nascitur apud Arcadas quo omnes equi et pulli insaniunt in montibus et veloces equae, sicut Delphin videam et

in hanc domum penetratae furenti similem

Haud ferme aliter etiam Virg. Ecloga citata:

Talis amor Daphnin qualis cum fessa juvencum
Per nemora atque altos quaerendo bucula lucos
Propter aquae rivum viridi procumbit in herba,
Perdita, nec serae meminit decedere nocti,
Talis amor teneat nec sit mihi cura mederi.

Haud minus in veneficiis quaedam adamati exuvias venefica vel igni sacro comburerebat vel suffimentorum incensione aut alia ratione vanebat et hanc item etiam pulchre Theocr. observat, nam discerptam vestimenti fimbriam adolet igne

τῶτ' ἀπο τᾶς χλαινας τω κρασπεδον ὤλεσε Δελφις
ὡ 'γω νυν τιλλοισα κατ' ἀγριῳ ἐν πυρι βαλλω

hanc a veste fimbriam perdidit Delphis quam ego nunc vellens saevum in ignem conicio. τιλλοισα dor. pro τιλλουσα a τιλλω vello.

Nec ejus non observans fuit Virgilii venefica, et licet non definiat quidnam esset a fugitivo amatore relictum generatim tamen dicit:

Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit,
Pignora chara sui, quae nunc ego limine in ipso
Terra tibi mando. . . . .

ἀγριῳ πυρι Theocriti hoc loco proprius et aptius quam <u>terra</u> Virgilii, exprimit enim Theocr. rabiei furorem insanientis qui nisi in vi destructiva ignis etiam destructionem et oblivionem relicti invenit pignoris

Theocritus Ecloga III. cui titulus αιπολος η αμαρυλλις. (caprarius vel Amaryllis) non abrupte a crudelitate Amaryllidis suam ordiitur orationem, sed lenius primum blandiens puellae animo illam admonet jucundi

temporis quo se oraculum suum vocabat
et quaerit, quid nunc alienasset animum
ejus aut quid ipsi in se displiceret; atque
hinc tandem quasi ad memoriam sibi
tam lugubri mutationis animum occupa-
ret desperatio, ad crudelitatem recurrit

ω χαριεσσ' αμαρυλλι τι μ' ουκετι τουτο κατ' αντρων
παρκυπτοισα καλεις τον ερωτυλον; η ρα με μισεις;
η ρα γε τοι σιμος καταφαινομαι εγγυθεν ημεν
νυμφα και προγενειος; απαγξασθαι με ποιησεις

O Gratiosa Amaryllis quid me non amplius in antro procumbens vocas amatorem numquid me odisti? an tibi simus depressis naribus videor propius esse nympha et promissa barba, ut me suspendam efficies.

ημεν, et ημες dor. pro ειναι

Virg. autem Ecl. II. contrarium tenet
Corydon enim in montibus oberrans, et
sylvis miserabilem primum jactans
querelas de duro et inexorabili Alexidis
animo ex abrupto etiam exclamat:

O crudelis Alexi nihil mea carmina curas, n
Nihil nostri miserere mori me denique cogis

ubi απαγξασθαι με ποιησεις, non sine
venustate et eleganter redditur <u>mori me
denique cogis</u>
Cum autem omnis amator non ignoret
nihil desperationis querelam valere ad
flectendam aversae amatae mentem, nisi
sint quae commendent querentis personam
Polyphemus in Theocriti edylla XI, cui
Siculus Κυκλωψ ad mutuum amorem
sibi conciliandum primum quidem de
hirto superciliis et deformi naso nonnihil
commemorat postea autem addit

αλλ' ωιτος τοιουτος εων βοτα χιλια βωσκω
κηκ τουτο το κρατιστον αμελγομενον γαλα πινω
τυρος δ' ου λειπει μ' ουτ' εν θερει ουτ' εν οπωρη
ου χειμωνος ακρω.

Ego tamen quanquam talis sim oves mille pasco et ex his optimum mulgens lac bibo; caseus autem non deficit mihi neque in aestate nec in autumno nec extra hiemem.
ωιτος. ion pro ου

Sic etiam Corydon Virgilii in Ecloga αυτος.
citata divitias suas ad capiendos animos ευν. ων, et poet pro ων.
omnium efficacissimas laudat. κεκ, και εκ

Despectus tibi sum nec qui sim quaeris Alexi
Quam dives pecoris nivei, quam lactis abundans
mille meae siculis errant in montibus agnae
Lac mihi non aestate novum non frigore desit.

Laudationi huic divitiarum ulcisque jungit
Bucolicae musae commendationem Polyphe=
mus enim addit:

συρισδεν δε ως ουτις επισταμαι ωδε κυκλωπων

Et Corydon Virgilii canto quae solitus si
quando armenta vocabat Amphion Dircaeus
in Actaeo Aracyntho.

Ab affluentia opum et cantandi peritia
transit uterque ad formae venustatem quam
in aquarum speculo conspectam rustica
simplicitate commendat et quidem Damoe=
tas apud Theocr. Ecl. 6. cui titulus Κωκολια=
σται.(bubulci)

Και γαρ τυν ουδ' ειδος εχω κακον ως με λεγοντι
η γαρ πραν ες ποντον εσεβλεπον (ης δε γαλανα
Και καλα μεν τα γενεια, καλα δε αμιν α κορα
ως παρ' εμιν κεκριται) κατεφαινετο.

Coridon apud Virgil. eodem modo Ecloga
citata:
Nec sum adeo informis nuper me in litore vidi
Cum placidum ventis staret mare non ego Daphnin
Judice te metuam si nunquam fallit imago
Polyphemus Ecloga citata digna Gala=
thea promittit munera

τρεφω δε τοι ενδεκα νεβρως
πασας αμνοφορος και σκυμνως τεσσαρας αρκτων

Fistula vero
canere scio, ut
nemo cyclopum.
συρισδεν dor. pro
συριζειν, fistulare.

Neque enim admodum
turpem formam habeo
ut de me dicunt, nuper enim
in mare inspiciebam erat
autem tranquillitas et
pulchra mihi autem unica
pupilla et meum penes
judicium videbatur.
τυνι, particula explet=
iva, quidem, certe
λεγοντι, dor. pro λεγουσι
πραν, dor pro πρωην, nuper
ες dor pro ην.
εμιν, αεμινι dor, εμοι.
κορα, pro κορη pupilla,
puella

Nutrio autem tibi undecim
cervas omnes fetas, et catulos
quatuor ursarum.

Haud minus Caprarius ad Amaryllidem
apud Theocritum Ecloga III.

ημαν τοι λευκαν διδυματοκον αιγα φυλασσω
ταν με και ἁ Μερμνωνος ἐριθακις ἁ μελανοχρως
αιτει και δωσω οἱ επει τυ μοι ενδιαθρυπτη

Certe tibi albam gemelli param servo quam a me et filia Ermonis heridaeus fusci coloris petit, et dabo ei quoniam tu me ludificaris

ημαν. dor. pro ημεν. (sane, profecto)
τοι dor. pro σοι.

Coridon dic quoque, apud Virgilium non contentus explicuisse opes suas formosq. praeconium dedisse, ostentat puero quoque declinata sua munera:

Praeterea duo nec tuta mihi valle reperti
Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo
Bina die siccant ovis ubera quas tibi servo.
Iam pridem a me illos abducere Thestylis orat,
Et faciet quoniam sordent tibi munera nostra.

Theocritus in Ecloga sua X. cui titulus εργατιναι η θερισται, (Operarii et messores) sequenti utitur comparatione:

ἁ αιξ τον κυτισον ὁ λυκος ταν αιγα διωκει
ἁ γεραννος τωροτρον εγω δ' επι τιν μεμηνημαι

Capra cythisum lupus capram sequitur, grus aratrum; ego autem tui causa insanio.

τωροτρον, το αροτρον
τιν pro σοι.

Et apud Virgilium Coridon:
Torva leaena lupum sequitur, lupus ipse capellam
Florentem cythisum sequitur lasciva capella,
Te Corydo o Alexi.

Polyphemus Ecloga XI. Theocr. in fine exclamat.

ω Κυκλωψ Κυκλωψ πᾳ τας φρενας εκπεποτασαι
αικ' ενθων ταλαρως τε πλεκοις, και θαλλον αμασας
ταις αρνεσσι φεροις ταχα κεν πολυ μαλλον εχοις νων
. . . .
ευρησεις Γαλατειαν ισως και καλλιον αλλαν

O Cyclops Cyclops quo tibi mens avolavit si abiens cistas texeres et ramos frondentes mettens agnis afferes, multo rectius plane saperes. Invenies Galatheam forte et pulchriorem aliam

εκπεποτασαι dor. pro εκπεποτησαι.

Haud minus tandem Corydon apud Virgilium, imagine delusi amoris satiatus, corrigit se ipse et damnat stultitiam suam atq; ad laborem exercendum magis utilem et fructuosum semet excitat

αικ pro αικα, et hoc dor. pro εικεν latine siquidem.
ενθων, dor. pro ελθων.
παλαρως, acc. plur. dor. pro παλαρεs

Ah Corydon Corydon quae te dementia cepit
Semi putata tibi frondosa vitis in ulmo est
Quin tu aliquid saltem potius quorum indiget usus
Viminibus mollig; paras detexere junco,
Invenies alium si te hic fastidit alexis.

Theocritus Ecloga IV. cui titulus Νομευs. (pastores) sic incipit:

Βαττος ειπε μοι ω Κορυδων τινος αι βοεs η ρα φιλωνδα κε.
Κορυδων ουκ αλλ' αιγωνος βωσκεν δε μοι αυτας εδωκεν,

B. Dic mihi Corydon cujus hae boves an Philondae.
C. Non, verum Aegonis ut pascerem autem tradidit mihi illas.

βωσκεν, pro βοσκειν.

Fere ad verbum quidem Virg. Ecl. III. sic reddit:
Menalcas Dic mihi Dametas cujum pecus an Melibei,
Dam. Non, verum Aegonis nuper mihi tradidit Aegon
Battus oblique reprehendit Corydonem, quod clam pecus mulgeret:

η πα φε κρυβδαν τα ποθεσπερα πασας αμελγες,

Num eas alicubi clam vespere omnes mulges.

φε, dor pro σφε aut σφας. aut ab ε. (sui)
ποθεσπερα, pro ποτεσπερα.

Et Menalcas Virgilii magis directe hujus generis proba ingerit in Dametam;
hic alienas oves custos bis mulget in hora,

Apud Theocritum Ecloga Vta cui titulus ωδειπορει η βουκολιασται. Duo Pastores

Comates et Lacon de ablata fistula inter se disquirunt et Comates quaerit contempti an Laconi unquam fistula fuisset:

<u>ταν ποιαν</u> συριγγα; τυ γαρ ποκα δωλε συβαρτα
<u>εκτασω</u> συριγγα; τι δ' ȣκετι συν κορυδωνι
αρκει τοι καλαμας αυλον <u>ποπιςεν</u> εχοντι

Et apud Virgilium Menalcas Ecloga citata quaerit:

unquam tibi fistula cera
Juncta fuit, non tu in triviis indocte solebas
Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

In Idilio Theocriti octavo cui titulus βουκολιασταὶ (cantores bucolici) cum de certamine ineundo convenisset Menalcas et Daphnis vitulum premii loco proposuisset ille respondet:

ȣ θεσω ποκα αμνον, επει χαλεπος θ' ὁ πατηρ μευ
χ' ἁ ματηρ τα δε <u>μαλα</u> ποτεσπερα παντ' <u>αριθμοιντι</u>.

Sic et apud Virgilium Ecl. citata Damoetam premium victori assumere proponit vitulam, ad quod ita respondet Menalcas

De grege non ausim quidquam deponere tecum,
Est mihi namque domi pater et injusta noverca,
Bisque die numerant ambo pecus, alter et hedos.

Theocritus Idylio V. inserit mentionem numinum, quibus carmina curae sunt, ubi primis certandum pastorum versibus, Comates ita:

<u>ται</u> μωσαι μη φιλοιντι πολυ πλεον η τον αιδον
Δαφνιν εγω δ' αυταις ὑμαρως δυο πραν ποκ' εθυσα

Quam fistulam? Tu enim quam serve Sybarita possedisti fistulam, quid an non cum Corydone sufficit tibi stipulae arundinem stridere tenenti:

<u>ταν ποιαν</u> pro ποιαν
<u>εκτασω</u> dor. pro εκτη=σω. (a κταομαι.)
<u>ποπιςεν</u> dor. pro ποπι=ζειν, (sibillare)

Non ponam unquam agnum quoniam difficilis pater meus est et mater oves autem vespere omnes numerant.

<u>μευ</u> dor. pro μȣ.
<u>μαλα.</u> μηλα. ovis
<u>αριθμοιντι</u> dor. pro αριθμȣσι

<u>ται</u>. dor. pro αἱ.

Et Lacon respondet

καὶ γὰρ ἐμ' ὡ πόλλων φιλεῖ μέγα καὶ καλὸν αὐτῷ
κριὸν ἐγὼ βόσκω.

Haud secus apud Virgilium l. cit.
postquam convenerat de certamine ejusque
praemio, ponitur arbiter et ita orditur
Dametas:

Ab Jove principium Musae, Jovis omnia plena,
Ille colit terras, illi mea carmina curae
Et Menalcas reddit:

Et me Phoebus amat, Phoebo semper sua apud me
Munera sunt lauri, et suave rubens hyacinthus.

Theocritus pergit depingere ludentium,
puellarum mores, quae saepe, quod
jocose agunt egisse videri nolunt.
Sic enim Comates:

βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα
τὰς αἶγας παρελῶντα καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

Quem imitatur apud Virgilium Dametas:

Malo me Galathea petit lasciva puella
Et fugit ad salices, et se cupit ante videri.

Finis hujus versus non valet Theocriteo ἁδύ τι ποππυλιάσδει: hoc enim
innocentius nobilius quoddam, nec fictionem poeticam et mores offendens praebet,
illud autem Virgilii realitatem, autem
naturam vulgarem tantum exhibet.
Imo vox lasciva hoc loco nescio quam
habet ambiguitatem.

Pergit Comates:

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν

C. Musae me diligunt multo plus quam cantorem Daphnin, ego autem ipsis capellas duas nuper mactavi.

L. Etenim me Apollo diligit magnopere, et pulchrum ei arietem pasco.

ὡ πόλλων Graec. dorice pro Ἀπόλλων.

Petit et pomis caprarium Cleaista, capras praeteragentem et suave quiddam canit.

ποππυλιάσδει. dor. pro ποππυλιάζει et hoc pro ποππάζειν. a ποππύζω sibilo.

ἐκ τᾶς ἀρκευθω καθελον τηνας γαρ ἐφυσδας

Et Dametas apud Virgilium,

Parta meae Veneri sunt munera; namque notavi
Ipse locum aeriae quo congessere palumbes.

Caprarius Idylio III. Theocriti favorem Amatae sibi conciliandi causa munera offert:

ηνι δε τοι δεκα μαλα φερω τηνωθε καθειλον
ω μ' εκελει καθελειν τυ και αυριον αλλα τοι οισω

Sic et Menalcas apud Virgilium:

Quod potui puero sylvestri ex arbore lecta,
Aurea mala decem misi, cras altera mittam.

Desideratur in Virgilii loco illud Theocriti καθειλον ὡ μ' εκελε καθελειν quod certe maximum dono addit pretium.

Haud secus quod ad similitudines pertinet, Virgilius Theocritum imitatus est, quas subinde per Eclogas dispersas invenimus. Sic Idylio VIII. Theocriti Daphnis ait:

τα δρυι ται βαλανοι κοσμος τα μαλιδι μαλα
τα βοι δ' ἁ μοσχος, τω βωκολω αἱ βοες αυται

Et quis non agnoscat hac in similitudine Archetypum Versuum Virgilii Ecloga 5ta ubi Mopsus:

Vitis ut arboribus decus est, ut vitibus uvae,
Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis
Tu decus omne tuis.

Daphnis in Idylio Theocriti IX. cui titulus

Et ego quidem dabo puellae statim palumbum ex junipero detracto, illic enim incubat.

τηνας dor. pro εκει (ibi)

εφυσδας dor. pro εφυζειν (sedere)

Ecce tibi decem affero poma, illinc decerpsi unde me jussisti decerpere tu, et cras altera tibi afferam.

ηνι ecce.

τηνωθε dor. εκειθεν illinc

ω dor pro ου (ubi)

Quercui glandes decus sunt, mala mali poma, Vacca autem vitulus, bubulco Vaccae ipsae.

νομευς ὁ βουκολος cantat:

ενθι δε μοι παρ' υδωρ ψυχρον στρωτας εν δε νεναχται
λευκαν εκ δαμαλαν καλα δερματα

. . . .

τῶ δε Βορεω φρυγοντος εγω τοσσαν μελεδαινω
ὁσσον ερων τε πατρος μυθον και ματρος ακουειν

Et apud Virgilium Ecl. VII sequens similitudo luculentam praebet exemplum insignis quo excellunt ille poeta variationis artificii. Non enim nos quidem dubitamus quin ad hoc Theocriti exemplar respexerit ubi Thyrsis canit:

Hic focus et taeda pingues, hic plurimus ignis
Semper, et assidua postes fuligine nigri
Hic tantum Boreae curamus frigora quantum
Aut numerum lupus aut torrentia flumina ripas.

Multum Virgilius saepe aberrat in comparationibus suis. h.l. eg. lupus minus convenit expressioni pastoris quam Theocriti nues et pulls, et haud raro Virgilius obliviscitur quod Picturae in Idyliis maxima tranquillitate, amoenitate, et adumbratione quadam serena et gratiosa gaudere debeant.

Theocriti Ecl. VIII. Menalcas talia;

παντα εαρ παντα δε νομοι παντα δε γαλακτος
ουθατα πλιθουσι και ταμνα τρεφεται
ενθ᾽ ἁ καλα παις επινισσεται αι δ᾽ αν αφερπη
χ᾽ ὡ ποιμαν ξηρος τηνοθι χ᾽ αι βοτανα

Et ingeniosam variandi solertiam, quis non invenit sequentibus in Virgilii versibus Ecloga VII ubi Corydon:

Stant et juniperi et castaneae hirsutae

Est autem mihi ad aquam gelidam storas, in quo strata sunt albis et Caulis pulchrae pelles, caeterum autem torrentem ego tantum curo, quantum qui amat patris monitiones audire et matris M. Stag. ne tantillum quidem curo, hiemem vel quantum egelentus nux, pulle apposita.

Multum

ενθι. dor pro εισι et εσι
Βορεω. dor pro Βορεου.

Ubique ver, ubique pascua, ubique lacte ubera turgent et agni saginantur, pulchra hic advenit puella, si autem abit et pastor arescit ibi et herbae.

αιδ. dor pro ειδη(ει)
τηνοθι. dor. pro εκει ibi

Strata jacent passim sua quæque sub arbore poma,
Omnia nunc rident, at si formosus Alexis
Montibus his abeat, videas et flumina sicca.

<u>Flumina sicca</u> non quadrant ad praecedentia, et plane non est gravis cujusdam momenti, imo amplificatio certe inepta, Pastor enim malum futurum referre debet ad se ipsum et ad omnia quae propius curat, Quare etiam Theocritus fidelius et majori cum consequentia perbene dicit ποιμαν ξηρος ai βαταναι.
Capranius Theocriti Idylio tertio asperitatem amoris contuendam exhibet ubi dicit

νυν εγνων τον ερωτα βαρυς θεος η ρα λεαινας
μασδον εθηλαζε δρυμω ~~τ~~ τε νιν ετραφε ματηρ

Nunc scio quid sit amor, saevus deus, certe leanae mamam suxit et in vallibus cum educavit mater.

Ex quo prototypo Ecloga VIII Virgilii sequens efficta est imago:
Nunc scio quid sit amor, duris in cotibus illum
Ismarus aut Rhodope aut extremi Garamantes
nec nostri generis puerum nec sanguinis edunt.

In Theocriti Idylio VII. cui titulus θαλυσια η εαρινη thalisia seu Vera legimus:
ειης δ' ηδονων μεν εν ωρεσι χειματι μεσσω
εβρον παρ ποταμον τετραμμενος εγγυθεν αρκτω
εν δε θερει πυμα θοισι παρ αιθιοπεσσι νομευοις.

Sis autem Edonum quidem in montibus hieme media, ad hebrum fluvium versus prope Septentrione, aestate vero ultimos apud Ethiopas pascas
ηδωνες, aut secundum Steph. Bizantinum οδονες εθνος θρακης

nec in finibus sequentibus Galli verbis Ecloga X Virgilii occultior est Theocriti imitatio;

Nec si frigoribus mediis, Hebrumque bibamus
Sithoniasque nives hiemis subeamus aquosae,
Nec si, cum moriens alta liber aret in ulmo
Aethiopum versemus oves sub sidere Cancri:

Caprarius in Theocriti Idyllio III. ami-
cum rogat:

Τιτυρ' ἐμιν το καλον πεφιλημενε βοσκε τας αιγας
Και ποτι ταν κρανας αγε Τιτυρε και τον ενορχαν
Τον λιβικον κνακωνα φυλασσεο μη τυ κορυψη.

Et sequitur Virgilius hoc exemplar Eclo-
ga IX.

Tityre dum redeo, brevis est via, pasce capellas
Et potum pastas age Tityre: et inter agendum
Occursare capro (cornu ferit ille) caveto.

Pari modo etiam sine ulla mutatione
verba haec Theocriti Idyllio VII.

Κημε λεγοντι
Παντες αοιδον αριστον εγω δε τις ου ταχυ πειθης

Transtulit Virgilius Ecloga IX.

Me quoque dicunt
Vatem pastores, sed non ego credulus illis.

Haud minus dum Theocritus Idyllio VIII.
Caprum vocat Virum gregis
~~[illegible]~~! ω τραγε! ταν λευκαν αιγαν ανερ
Et etiam Virgilius Ecloga VII. cantat
Vir gregis ipse caper deerraverat.

Πυματος. poet. ultimus alias, ἐσχατος vel ὑστατος.

Tityre mihi bene dilecte, pasce capras et ad fontem duc o Tityre et integrum caprum illum Lybicum caveto, ne te cornu feriat.

ποτι dor. pro προς

Et me dicunt omnes vatem optimum ego autem non facile credulus.

O hirce! albarum caprarum marite.

Ex omnibus hucusque jam adductis, existimandi copia detur, quam caute et considerate Virgilius affinxit Theocriti Veneres, et ita quidem eas miscens, ut cum apiculae instar undique ex Siculis illis hortulis flores decerpat, miro tamen imitationis artificio dispositis illis et digestis, non alienis temere plumis videatur, et licet peregrinum sequatur ducem ubique, tamen quasi domi omnia nata essent, nativa quadam fulgens Gratia et dulcedine tot saecul. applausum promeruerit.

Ex aliis auctoribus desumpta loca nec non graecismi, et aliarum vocum, et phrasium imitatio.

Ad Ecloga I.

sub tegmine fagi. Theocritus dicit σκιεραν δ' υπο φαγον.

connixa forsitan pro ενικα, id est pariendi labore perfuncta, quia gemellos pepererat. Theocr. [illegible] διδυμοτοκον, id est gemelli peram apellat.

frigus captabis opacum Xenophon, habet, ψυχας θηρευειν et opacum reddit forsitan illud Homeri φρικα μελαιναν (horror niger)

gemere turtur. Theocr. habet: ἐστενε τρυγον

Ad Eclogam II.

Ardebat alexin moschus dixit etiam εφιλεεν.

Capreis etiam nunc pellibus sic etiam

Æschylus:
Νεικο σικτων δαμωτιν vocat.

Ad Eclogam III.

A Jove principium Arati carmen
etiam incepit εκ Διος αρχωμεσθα.
Tres pateat coeli spatium non amplius
ulnas. Multi jam saram hanc quae=
stionem solvere tentarunt, alii
significari putarunt, puteum
Syenes ogyakum, quem sol sexto
tantum [illegible] in [illegible] suo cum
irradiet, alii specus in Sicilia,
per quod Proserpina rapta fuerit.
alii clypeum Achillis, trium ulnarum.
in quo expressa fuerit coeli forma.
Tradunt Filargirus et Servius cum
Cornificius et alii quidam Grama=
tici anxie hoc perquirerent, respon=
sum a Virgilio, se his gramaticis
crucem fixisse, in qua anxie
torquerentur, quod ipsum et Pedianus
a Virgilio uti [illegible] audivit. Servius
tamen ipse, de hujusque putei fundo
potius hoc intelligit, in quo qui est,
tantum spatium coeli videt, quanta
est putei latitudo. Placet hoc doctis
et etiam Pimpontio, qui unde hoc
in mentem Poetae venerit, ex Hesychio
in voce φρεαρ ορυττειν repetere, arbi=
tratur, inquit enim Hesychius: φρεαρ
ορυττειν σκιωθηρειν, οι γαρ απο των
φρεατων, [illegible] τας μεσημβρινας

ἀλμυρίζειν, καὶ σκωδίζειν ... ων
ὀρέαστων,
Inscripti nomina Regum, nascantur
flores ita Theocritus quoque αἶ
γράπτα ὑάκινθος. duplici autem
quaeritur, quibus in terris? cum
flos hyacinthi ubique nascitur. cf.
Ovidius metamorph. lib. X.
Tempus et illud erit, cum se fortissimus heros
Addat in hunc florem folioque legatur eodem (ajax)
traditur enim in flore isto apparere
α. et ι. quod primam syllabam
ajacis conficit.
Ad Ecleg. V.
et foliis lentas intexere mollibus hastas
Casaubonus docet in ludicro circensi,
varia animalia ad currus juncta
fuisse, agit etiam de habitu aurigarum,
et dicit ornamenta eorum fuisse
θυρσολόγχους idest lanceas sub
thyrsorum specie latentes, quod etiam vo=
cantur θυρσοὺς λογχωτούς. Justinus
Martyr habet sequentia. ὡς βάκχας
δια σχηματος ενεργηκε τας λογχας
εν τοις θυρσοις περιθεις.
pascentur rore cicadae ita etiam Theo=
critus μη πρωίκας σιτιζεται ὥσπερ
ὁ τέττιξ num rore pascitur sicut cicada.
Ad Ecl. VI.
nihil quod citam in Eclogam dicam
habeo.
Ecl. VII.
proxima Phoebi versibus ille facit.
ubi poeta respexit gnomen illud
ποιει et ποιεσαι

..urgent in parvida gemma ita Aristo-
..eles dixit ορρωδι βοτρυς turgent uvae.
Et Theophrastus γε ορρωδι terra fructus gignit.

Ad Ecl. VIII.

..inos loquentes Theocritus etiam ...
..ιτυς μελισδεται.
..t vivi ut perii Homeri Iliás Rhaps. XXIV.
..ς δε ιδεν ως μιν ερως πυκινας φρενας αμφεκαλυψεν (vidi et simul amor mentem prudentia complexus est.)
..t Theocritus: ως ιδον, ως εμανην
(ut vidi et simul insanivi.)
..evus amor Euripides habet: δεινος
..αι πικρος θεος.
numero deus impare gaudet Aristoteles
de coelo το παν, και τα παντα τοις τρισιν
..ρισθαι.

Ad Ecl. IX.

quo te pedes eduo. Theocritus habet
.. δε α ποδες αγων εχωρει.
..ublegi Nonius habet: μυθον υποκλεπτει,
(ut misera voce loqui).
..mnia fert aetas Plato habet, αιων
παντα φερει.

Ad Ecl. X.

Nec sit mihi credere tantum; Graeci
..o.. etiam μη γενοιτο τουτο πιστευειν.
Incidere amores arboribus Aristophanes
habet in comoedia cui titulus ~~xxx~~
Acharnenses, εν τοισι τοιχοις εγραφον
Αθηναισι καλος.

§. V. —

Perlegamus etiam Virgilii Aeneidem
et hanc ad exemplar Iliados et Odysseae
Homeri, haud minus effictam videbimus,
et quidem generatim ea, ergo ..

speciadem perlustrantes. Primo igitur in tenidei nostro offertur quod Virgilius in Aeneide sua oberrationem Aeneae ex Odyssea, pugnas autem ex Iliade mutuaverit, et quidem ordinem operis tantum mutaverit. Apud Homerum enim prius bellum Iliacum gestum est, et deinde revertens de Troja oberrationem suam Ulysses incipit, apud Virgilium autem Aeneae navigatio, bella, quae postea in Italia gesta sunt praecedit. Homerus primo, cum Apollinem Graecis facere vellet iniquum, causam struxit de Sacerdotis injuria, Virgilius ut Trojanis Junonem infestam reddat, congeriem causarum sibi congerat, libro I.

Id metuens veterisque memor Saturnia belli, etc.

Homerus Ulysis oberrationem non incipit a Trojano littore, sed primo eum navigantem de Insula Calypsonis ducit, et ex procella sua eduxit ad Phaeacas, ubi in convivio Alcinoi regis ipse Ulysses narrat quemadmodum de Troja ad Calypsonem usque pervenerit, isthinc autem rursus Ulysis navigationem usque ad Ithacam ipse poeta describit. Virgilius Homerum imitatus Aeneam

ad Siciliam perduxit, cujus navigationem describendo perduxit ad Libyam, ubi in convivio Didonis, quæ Aeneas narrat, usque ad Siciliam de Troja navigationem, et claudit libro 3.

Hinc me digressum vestris Deus appulit oris.

Haud minus Scylla quoque et Charybdis et Circe decenter attingitur, et pro solis armentis, Strophades insulæ finguntur. Pro consultatione inferorum descensus ad Deos cum comitatu sacerdotis inducitur. His accedunt prælia Iliados, et vulnerum descriptio, fabricatio armorum, et ludicri certaminis varietas, pugna inter reges, et ruptum fœdus, speculatio nocturna, et multa alia, quæ perlegentes et Homerum et Virgilium plane a Latino hoc poeta imitata esse, facile reperiemus.

§. 6.

Ut autem specialim quoque referamus quæ ex Homero in Aeneiden translata et imitata sunt, sequentes dantur tractus et quidem secundum ordinem librorum in quos opus illud Virgilii divisum est.

1. Traducta ex Homero in 1. Aeneidos Libro.

Odyssea Rhapsodia X. v. 21.

κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι

Virgilius hæc reddit.

Aeole! nam quæ tibi Divum pater atque hominum rex
Et mulcere dedit fluctus et tollere ventos

Illum enim primum ventorum fecit Ventorum fecit Saturnius, aut quidem mulcere aut tollere quem unusquisque velit.

κεῖνον Ion. pro ἐκεῖνον.
ἠμὲν pro ἤ. vel. cui respondet ἠδέ.

Primus hic versus est, sermo pariter plures enim voces ejusdem mentionis syllabicae collectae, et juxta se collocatae, ingratum reddunt versum et harmoniam corrumpunt, uti hoc loco voces illae: <u>namque tibi divum pater atque</u>, probant. Caeterum Virgilius nimis recte Aeolo concedit imperium in fluctus simul et ventus, licet mulcere fluctus ut semper effectus illius tollere ventus. Quare etiam rectius Neptunus, quam ipse poeta notat:

Non illi imperium pelagi saevumque tridentem
Sed mihi sorte datum.

Homerus majori cum veritate et consequentia, dicit mulcere et tollere ventus, ita ut nulla ex parte Aeoli adsit usurpatio, Nec notio quaedam loco huic extranea et superflua.

ετελεσι, pro ετελησαν; ὄρνυμεν. dor. pro ὀρνύναι. ab ὄρνυμι. tollo.

Iliados Rhapsodia XIV. v. 267.

ἀλλ᾽ ἴθ᾽ ἐγὼ δέ κε σοι χαρίτων μίαν <u>ὁπλοτεράων</u>
δώσω ὀπυιέμεναι καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα.

Sed vade, ego autem tibi gratiarum unam juniorum ducere in uxorem et tuam vocari conjugem Pasitheam quam semper desideras dies omnes.

<u>ὁπλοτεράων</u>. genit. plur. pro ὁπλοτέρων.

Virgilius ita:

Sunt mihi bis septem praestanti corpore Nymphae
Quarum quae forma pulcherrima, Deiopeam
Conjugio jungam stabili, propriamque dicabo.

Versibus his deest Homeri ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα, quibus sane certius et potius Aeolus fuisset incitatus. Res enim quaedam licet sit pulchra, tamen non sequitur.

ut desideretur. Contra autem, res etiam
minus pulchra sed ardenter desiderata
imo pulcherrimis adaequatur rebus. quare
Juno etiam Somno promittit [illegible].

Odyssea Rhaps. V= v. 291.

ως ειπων συναγεν νεφελας εταραξε δε ποντον
χερσι τριαινον ελων πασας οροθυνεν αελλας
παντοιων ανεμων . . . .
συν δε ευρος τε νοτος τε επεσε Ζεφυρος τε δυσαης
και βορεης αιθρηγενετης μεγα κυμα κυλινδων.

Sic locutus collegit nubes et confundit Pontum. Manibus tridente capto, omnes autem concitavit procellas omnium ventorum. Simul Eurusque Notusque incidit Zephyrusque vehemens, et Boreas serenus ingentem fluctum provolvens.

Quis autem eadem non agnoscit in Aeneide.
Haec ubi dicta cavum conversa cuspide montem
Impulit in latus ac venti velut agmine facto
Qua data porta ruunt. . . .
Incubuere mari, totumque a sedibus imis
Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis
Africus et vastos volvunt ad littora fluctus.

Odyssea Rhap. VI. v. 119.

ωμοι εγω <u>θεων</u> αυτε βροτων ες γαιαν ικανω
η ῥ' οιγ' υβρισται τε και αγριοι ουδε δικαιοι
<u>γε</u> φιλοξεινοι και σφι νοος εστι θεουδης.
αλλ' αγ' εγων αυτος πειρησομαι ηδε ιδωμαι

Heu mihi quorumnam hominum in terram deveni, anne hi injurii et agrestes neque justi aut hospitales et ipsi mens est Deorum reverens, quin ego ipse experiar atque videbo.
<u>θεων</u> for pro βροτων,
<u>γε</u> pro η. aut.

Virgilius habet:
Ut primum lux alma data est exire, locosque
Explorare novos, quas vento accesserit oras,
Qui teneant, (nam inculta videt) hominesne feraene,
Quaerere constituit sociisque exacta referre.

Odyssea Rhaps. V. v. 297.

και του Οδυσσηος λυτο γουνατα και φιλον ητορ

Et tunc Ulyssis solvebantur genua et carus animus.

Virgilius:
Extemplo Aeneae solvuntur frigore membra

Additio vocis frigore, nescio quid habet superfluum et dignitatem herois obscurans, nec non realitatem vulgarem sapit, quae tamen in fictione poetica locum tenere non potest.

Odyss. Rhaps. XIII. v. 96.

Φορκυνος δε τις εσι λιμην ἁλιοιο γεροντος
ενδημω ιθακης δυω προβλητες εν αυτῳ
ακται απορρογες, λιμενος ποτιπεπτηυιαι,
~~και~~ αιτ' ανεμων σκεπουσι δυσαγον μεγα κυμα,
εκτοθεν ενδοθεν δ' ανοι δεσμοιω μενουσι
νηες αισελνοι οταν ὁρμου μετρον ἱκονται
αυταρ επι κρατος λιμενος θανυφιλος ελαιε
εγχοθι δ' αυτης αντρον επηρατον ηεροιδες
ἱερων νυμφαων αἱ νηϊαδες καλεονται

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis in agro Ithacae, duo autem prominentia in ipso latera, abrupta in portum vergentia; haec autem ventorum defendunt stridentium magnum fluctum extra, sine autem vinculo intus manent naves bene tabulatae cum portus spatium intraverint, at in vertice portus, patulis ramis oliva, prope autem ipsam antrum amoenum obscurum, sacrum nympharum quae naiades vocantur.

Haud absimilis descriptio portus apud Virgilium:

Est in secessu longo locus, insula portum
Effecit......
neq. ad alligat ancora morsu.

Haud raro Virgilius picturas et epitheta nimis largiter accumulat, quo nobilis et naturalis simplicitas descriptionum saepe evanescit, hoc loco vastae rupes certe sufficiunt, ut forment portum, quare ergo adduntur scopuli qui in coelum minantur, quod tautologiae haud absimilis. Sic quoque atrum nemus exhibuit umbram horrentem; et quomodo umbra horrens habitationem amoenam nymphis praebere potest? Simplicior et gratior ipse videtur Homeri descriptio. Certe enim illius antrum

amoenum obscurum, et prope obviam, semper praeferendum.

Odyssea Rhaps. VI. v. 149.

γουνουμαι σε ανασσα θεα νυ τις η βροτος εσσι
ει μεν τις θεος εσσι τοι ουρανον ευρυν εχουσιν
αρτεμιδι σε εγωγε διος κουρη μεγαλοιο,
ειδος τε μεγεθος τε, φυην, αγχιστα εισκω.

Suppliciter te oro o regina, dea sive quis aut mortalis es, siquidem Dea, Eadem quae late coelum incolunt, Dianae te ego Jovis filiae magni et forma et magnitudine nec non indole quam proxime assimilo.
εσσι poet. pro ει. vel εις.

Virgilius:

Nulla tuarum audita mihi neque visa sororum
O quam te memorem Virgo, namque haud tibi vultus
mortalis vel vox hominem sonat, o Dea certe
An Phoebi soror, an Nympharum sanguinis una.

Odyss. Rhap. XI. v. 328

Πασας δ' ουκ αν εγω μυθησομαι ουδ' ονομηνω. al. conj. (ονομηνω.)
οσσας ηρωων αλοχους ιδον ηδε θυγατρας
πριν γαρ κεν και νυξ φθιτ' αμβροτος . . . .

Omnes vero non ego eloqui possum neque nominare quotquot heroum uxores vidi et filias, antea enim etiam nox periret immortalis.
φθιτ᾽ poet. rejecto augmento loco εφθιτο. plusq. perf. pass. φθινομαι.

Virgilius cantat:

O Dea si prima repetens ab origine pergam
Et vacet annales nostrorum audire laborum
Ante diem clauso componet vesper olympo.

Odyss. Rhap. VII. v. 14.

Και τοτ' οδυσσευς ορτο πολιν δ' ιμεν αμφι δ' αθηνη
πολλην ηερα χευε φιλα φρονεους οδυσση
μη τις φαιηκων μεγαθυμων αντιβολησας
κερτομεοι τ' επεεσσι, και εξερεοιτ' οστις ειη.

[illegible] poetica (pro επεσι)

Et tunc tandem Ulysses surrexit ad urbem at Pallas multam caliginem circum fudit benevolens Ulyssi, ne quis Phaeacum insolentium obviam factus conviciaretur verbis, et rogaret quisnam esset

i.e. etiam Virg.

At Venus obscuro gradientes aëre sepsit
Et multum nebulae circum Dea fudit amictum
Cernere ne quis eos neu quis contingere posset
Molirive moram, aut veniendi poscere causas

ορτο. plusq. pass. 3. Pers. sing. ab verbo ορω contracto
ιδμεν Inf. ab ειδω. Ion. et dor. pro ιδειν. a. 2.

Hoc loco multum nebulae superfluum videtur ubi jam obscurus aër talia in ταυτολογιαμ abeunt. Melius autem dictum fuisset spisso aëre qui semper etiam quoque obscurus erit. et metro nec inepta facta fuit.

Odyss. Rhaps. VI. v. 102.

οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα
ἢ κατα Τηΰγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι
τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ
πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα
ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται καλαὶ δέ τε πᾶσαι
ὡς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής

Qualis autem Diana incedit per montes sagittis gaudens aut per Taigetum arduum aut Erymanthum sese oblectans capris et velocibus cervis simul cum illa Nymphae filiae Jovis aegiochi agrestes ludunt, gaudet vero mente Latona omnes vero ipsa capite supereminet atque fronte. Tails vero cognitu est, pulchrae licet omnes, sic illa inter ancillas excellebat indomita virgo.

Quae Virg. reddit.

Qualis in Eurotae ripis aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros quam mille secutae
Hinc atque hinc glomerantur Oreades illa pharetram
Fert humero gradiensque deas supereminet omnes
Latonae tacitum pertentant gaudia pectus
Talis erat Dido talem se laeta ferebat.

Odyss. Rhap. VI. v. 229.

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα κὰδ δὲ κάρητος
οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας
ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
ἴδρις ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει
ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις

Hunc quidem Minerva reddidit ex Jove nata majoremque, adspectu et visu (?) crassiorem, a capite vero crispas demisit comas hyacinthino flori similes quemadmodum cum quis aurum circumfundit argento vir solers, quem Vulcanus docuit et Pallas Minerva artem omnifariam gloriosa vero opera perficit, sic huic infudit gratiam et capiti et humeris.

Quae Virg. imitatur.

Restitit Aeneas claraque in luce refulsit

os humerosque deo similis namque ipsa decoram
Caesariem nato genitrix lumenque juventae
Purpureum et laetos oculis afflarat honores;
Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum pariusve lapis circumdatur auro.

Odyss. Rhap. XXI. v. 208.

ενδον μεν δη ὁδ᾽ αυτος εγω, κακα πολλα μογησας,
ηλυθον εικοστῳ ετει ες πατριδα γαιαν
et reliq.

Domestici! jam ego hic adsum, mala multa passus veni vigesimo anno in patriam

——— coram quem quaeritis adsum
Troius Aeneas Lybicis ereptus ab undis.

Hoc loco illud Virg. coram quem quaeritis adsum non valet exprimere οδ᾽ αυτος εγω, et quidem respectu brevitatis.

Il. Rhap. II. v. 87.

ηυτε εθνεα εισι μελισσαων αδινααων
πετρης εκ γλαφυρης αιει νεον ερχομεναων
βοτρυδον δε πετονται επ᾽ ανθεσιν ειαρινοισιν
αι μεν τ᾽ ενθα ἅλις πεποτηαται αι δε τε ενθα

Sicuti turbae eunt apum frequentium e petra cavata semper recens venientium, racematim volant in floribus vernis quaedam quidem ενθα. hae frequentes volant, aliae autem illuc

Virgilius reddit.

Qualis apes aestate nova per florea rura
exercet labor —— flagrantia mella.

ηυτε, ion. ηυτε. sicut

Odys. Rhap. XII. v. 208.

ω φιλοι, ου γαρ πω τι κακων αδαημονες ειμεν
ου μεν δη τοδε μειζον επι κακον, η ὁτε κυκλωψ
ειλει ενι σπηι γλαφυρῳ κρατερηφι βιηφι
αλλα και ενθεν εμη αρετη βουλη τε νοῳ τε
εκφυγομεν και που τωνδε μνησεσθαι οιω

O Amici, non enim illo pacto malorum ignari sumus, non quidem hoc majus imminet malum, quam cum Cyclops claudebat in spelunca cava confertim forti vi, sed et hinc mea virtute consilio, mente et prudentia effugimus, et nimirum et horum meminisse vos puto.

Poeti semper cairos addunt φι

Virgilius

O Socii neque enim ignari sumus ante malorum
neque ai meminisse juvabit

Odyss. Rhap. VI. v. 107.

πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα

et Virgilius:

Graditurque deas capite supereminet omnes.

Odyss. Rhap. II. v. 431.

στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο

et Virg:

Crateras magnos statuunt et vina coronant.

Praedata ex Homero in secundo Aeneidos libro

Il. Rhap. III. v. 95

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ

Virgilius ait:

Conticuere omnes intentique ora tenebant.

Odyss. Rhap. IX. v. 22.

σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.

et Virgilius:

Infandum jubes regina renovare dolores. etc.

Utque equum Trojanum cantat

Odyss. Rhap. VIII. v. 505.

ὣς ὁ μὲν εἱστήκει, τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον
ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
ἠὲ ἐᾶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι

Omnes vero ipsa capite supereminet ac fronte.

Cratereque coronatos statuere ipsi

Sic dixit, hi autem omnes conticuerunt cum silentio.
ἀκὴν h. l. adverbialiter et redditur placide.

Tibi autem dolores meos ut dicam luctuosos, animus permisit, ut magis adhuc lugens ingemiscam.

Sic ille quidem in aula constitit, illi indicia multa proferebant, sedentes circa ipsum. Trifariam autem ipsis placuit consilium, aut per scindere cavum lignum saevo ferro, aut de rupe deicere protractum in summitate,

Et Virgilius quoque hoc modo. — sine [illegible] ingentem esse. ~~[illegible]~~ Deorum plenamentum.

Il. Rhap. VIII. v. 485.

ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.

Intulit autem in oceanum splendidum lumen solis trahens noctem nigram in fertilem terram.

Et Virg.

Vertitur interea caelum et ruit oceano nox
Involvens umbra magnam terramque polumque

Il. Rhap. XXII. v. 373.

ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρηθεν πυρὶ κηλέῳ

Papae! certe valde iam mollior tactu est Hector quando naves incendit naves igne infesto.

Virg.

Heu mihi qualis est erat.

Il. Rhap. XIII. v. 363

πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα
ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει,
ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν

Interfecit enim Othryoneum a Cabeso, qui aderat, et sane nuper belli ad famam venerat. Petebat autem Priami filiarum forma optimam Cassandram indotam, pollicebatur autem magnum opus e Troja invitos expulsurum se filios Achivorum.

Et Virg.

juvenisque Choroebus ~~[illegible]~~
Mygdonides; illis qui ad Trojam forte diebus
venerat.

Il. Rhap. X. 297.

βὰν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
ἂμ φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα

Perexerunt ire velut leones duo per noctem nigram per stragem per cadavera perque arma et sanguinem atrum.
ἀν pro ἀνά (per.)

Et Virg.

Inde lupi ceu
Raptores etc.

Il. Rhap. III. v. 33.

ως δ' ὅτε τις τε δρακοντα ιδων παλινορσος απεστη
ουρεος εν βησσης ὑπο τε τρομος ελλαβε γυια
αψ τ' ανεχωρησεν ωχρος τε μιν ειλε παρειας
ὡς αυτις καθ' ὁμιλον εδυ τρωων αγερωχων
δεισας ατρεος ὑιον αλεξανδρος θεοειδης

Virg:

Improvisum aspris veluti . . . .

Sicut autem aliquis serpentem conspicatus resiliit fugit montis in saltibus tremorque occupavit membra, retrogressus est, pallorque ipsum cepit in genis, retro in agmen recessit Trojanorum superborum Atrei filium timens Alexander divinus.

Il. Rhap. 22. v. 93.

ὡς δε δρακων επι χειη ορεστερος ανδρα μενησι
βεβρωκως κακα φαρμακ' εδυ δε τε μιν χολος αινος
σμερδαλεον δε δεδορκεν ελισσομενος περι χειη.
ὡς Ἑκτωρ ασβεστον εχων μενος ουχ ὑπεχωρει.

Et Virg:

Qualis ubi in lucem coluber mala gramine pastus etc.

Ut autem draco in lustro montanus virum expectat pastus mala veneno, subiitque ipsum ira gravi, torvumque tuetur contorquens se circa latibulum: sic Hector inextinguibile habens robur non cessit.

Il. Rhap. v. 492.

ως δ' ὁποτε πληθων ποταμος πεδιονδε κατεισι
χειμαρρους κατ' ορεσφιν οπαζομενος διος ομβρω
πολλας δε δρυς αζαλεας, πολλας δε τε πευκας
εσφερεται. πολλον δε τ' αφυσγετον εις αλα

Virg:

Non sic aggeribus ruptis cum spumeus amnis.

Veluti autem quando inundans fluvius in campum descenderit torrens de montibus auctus Jovis imbre, multas vero quercus aridas, multasque pinus secum fert, multasque sordes in mare volvit

Odyss. Rhap. XI. v. 205.

Ulyssem matrem amplecti conatur

τρις μεν εφορμηθην ἑλεειν τε με θυμος ανωγει
τρις δε μοι εκ χειρων σκιη ικελον η και ονειρω
επτατο.

Terquidem irrui amplectique me animus invitabat, ter autem mihi e manibus umbr similis etiam

somno evolabat. 18

Nec minus Æneas apud Virg. Creusam
Ter conatus ibi collo dare brachia circum. - -

Il. Rhap. II. v. 455.

ἠΰτε πυς αἴδελον επιφλεγει αδπετον ὕλην
ορεος εν κορυφης ἕκαθεν δε φαινεται αυγε

Velut ignis lucens comburit immensam sylvam montis in verticibus, procul autem apparet splendor.

Et Il. Rhap. IV. v. 452.

ὡς δ' ὅτε χειμαρροι ποταμοι κατ᾽ ορεσφι ρεοντες
ες μισγαγκειαν συμβαλλετον οβριμον ὕδωρ
κρηνων εκ μεγαλων κοιλης εν τοσθε χαραδρης
των δε τε τηλοσε δουπον εν ουρεσιν ἔκλυε ποιμην

Sicut quando torrentes fluvii de montibus fluentes in convallem conferunt impetuosam aquam canalibus ex magnis concavam intra alveum, sonum autem procul pastorem in montibus audit pastor

Et Virg.
In segetem veluti etc.

Il. Rhap IX. v. 4.

ὡς δ' ανεμοι δυω ποντον ορινετον ιχθυοεντα
βορεης και Ζεφυρος, τω τε Θρηκηθεν αητον
ελθοντ' εξαπινης αμυδις δε τε κυμα κελαινον
κορθυεται πολλον δε παρεξ ἅλα φυκος εχευαν

Sicut autem venti duo pontum commovent piscosum Boreas et Zephirus qui e Thracia spirant venientes repente, simul autem et unda nigra attollitur, multam autem extra mare algam fundunt.

Virg.
Adversi rupto ceu quondam turbine venti etc. .

Praedicta ex Homero in III
et IV. Æneidos libro.

Il. Rhap. XX. v. 37.

νυν δη Αινειαο βιη Τρωεσσιν ανάξει
και παιδε παιδων τοι κεν μετοπισθε γενωνται

Nunc autem sane Æneae vis Trojanis imperabit, et filii filiorum qui quidem in posterum nati fuerint.

. Et Virg. .. III.
Hic domus Æneae . . . .

Odyss. Rhap. XII v. 403.

αλλ' οτε δε την νησον ελειπομεν, ουδε τις αλλη ~~φαινετο~~
φαινετο γαιαων αλλ' ουρανος ηδε θαλασσα
δη τοτε κυανεην νεφελην εστησε Κρονιων
νηος υπερ γλαφυρης ηχλυσε δε ποντος υπ αυτης

Sed quando jam insulam deseruimus neque ulla alia apparebat terrarum sed coelum atque mare tum vero coeruleam nebulam statuit Saturnius, navim supra cavam obscuratus autem est pontus sub ipsa.

Virg. lib. III.
Postquam altum tenuere rates etc..

Odyss. Rhap. XV. 125.
Helena Telemachum xeniis donat
δωρον τοι και εγω τεκνον φιλε τουτο διδωμι
μνημ' Ἑλενης χειρων

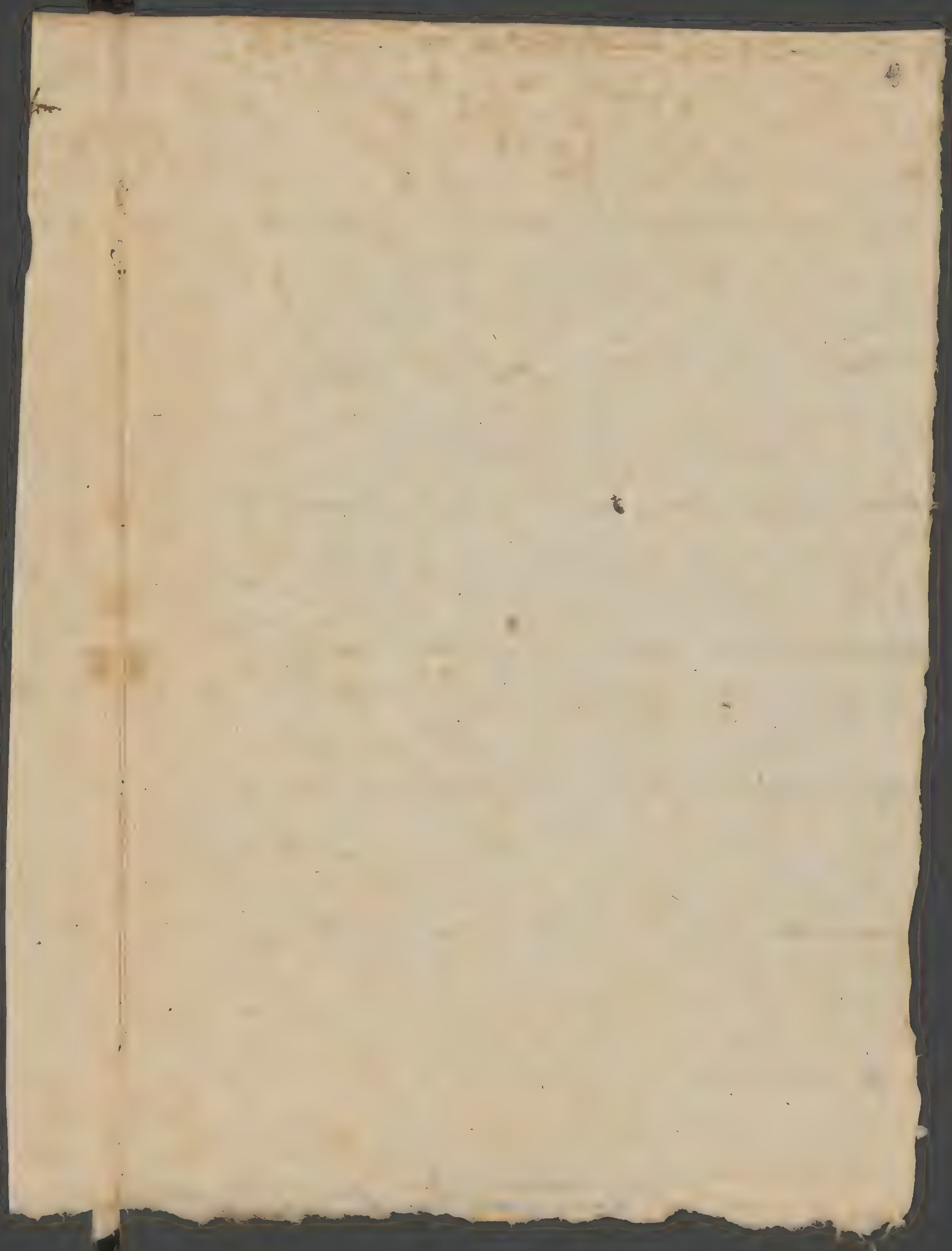
Æneidos lib III.
Accipe et hoc. . . . .

Odyss. Rhap. XI. v. 9.
ημεις δε οπλα εκαστα πονησαμενοι κατα νηα
την δ' ανεμος τε κυβερνητης τ' ιθυνεν

Nos autem armis singulis ordinatis per navem sedimus. hanc ventusque et gubernator dirigebat.

Virg. lib. III.
Tendunt vela noti, etc. . . . . .

Odyss. Rhap. XII. v. 85.
Homerus Scyllam et Charybdin ita describit
ενθα δε ενι Σκυλλη ναιει δεινον λελακυια
της ητοι φωνη μεν οσε σκυλακος νεογιλλης
γινεται αυτη δ' επελος κακως ουδε κε τις μιν
γηθησειεν, ιδων, ουδε ει θεος αντιασειεν
της ητοι ποδες = δυωδεκα παντες αωροι
εξ δε τε οι δειραι περιμηκεες εν δε εκαστη

σμερδαλεη κεφαλη εν δε τριστοιχοι οδοντες
πυκνοι και θαμεες πλειοι μελανος θανατοιο
μεσση μεν τε κατα σπειους κοιλοιο δεδυκεν
εξω δ' εξισχει κεφαλας δεινοιο βερεθρου

~~[illegible]~~ (desiderantur nonnulla.)

Odyssea Rhap. V. v. 270.

αυταρ ο πηδαλιω ιθυνετο τεχνηεντος
ημενος ουδε οι υπνος επι βλεφαροισιν επιπτε
πληιαδας τ' εσορωντι και οψε δυοντα βοωτην
αρκτον θ' ην και αμαξαν επικλησιν καλεουσιν
η δ' αυτου στρεφεται και τ' ωριωνα δοκευει
οιη αμμορος εστι λοετρων ωκεανοιο

Ceterum ipse remonem gubernat artificiose, sedens nec somnus ei palpebris incidebat Pleiades contemplanti et tarde occidentem bootem, ursamque quam et currum cognomento vocat, quae ibidem vertitur atque Orionem observat, sola vero expers est oceani aquarum

Virg. lib. III.

Haud segnis strato surgit Palinurus et omnes
Explorat ventos etc.

Odyss. Rhap. IX. v. 289.

συν δε δυω μαρψας ωστε σκυλακας ποτι γαιη
κοπτ' εκ δ' εγκεφαλος χαμαδις ρεε δευε δε γαιαν
τους δε διαμελειστι ταμων ωπλισσατο δορπον
ησθιε δ' ωστε λεων ορεσιτροφος ουδ' απελειπεν
εγκατα τε σαρκας τε και οστεα μυελοεντα

Virg. lib. III.

Visceribus miserorum et sanguine vescitur atro etc.

Hic autem scylla inhabitat graviter vociferans hujus sane vox quidem quanta catuli leonis fit, ipsa autem monstrum ingens neque quisquam ipsam laetabitur conspicatus, neque si deus obviam veniret hujus utique pedes sunt duodecim omnes fluidi, sex autem illi colla prolonga, in singulis autem horrendum caput inest, oblongi autem dentes, densi et frequentes, pleni nigrae mortis: medio quidem per speluncam cavam immergitur, foras autem porrigit capita gravis barathri

Duos autem corripiens quemadmodum catulos ad terram illisit, cerebrum autem humi effluebat et irrigabat terram, hos autem membratim secans apparabat coenam; devorabat autem quemadmodum leo montanus, neque reliquit intestina et carnes et ossa medullis plena.

Ill. Rhap. XVI. 36.

νηλεες, ουκ αρα σοι γε πατηρ ην ἱπποτα Πηλευς
ουδ' Θετις μητηρ, γλαυκη δε σε τικτε θαλασσα
πετραι τ' ηλιβατοι ὅτι τοι νοος εστιν απηνης

Virg. lib. IV.

Nec tibi diva parens etc.

Inimicis non utique tibi pater erat eques Peleus nec Thetis mater ceruleum autem te peperit mare petraeque altae quia tibi mens est saeva.

Odyssea Rhap. IX. v. 530.

δος μη Οδυσσηα πτολιπορθιον οικαδ' ἱκεσθαι
υιον Λαερτεω, Ιθακη ενι οικι εχοντα
αλλ' ει οἱ μοιρ' εστι φιλους τ' ιδεειν και ἱκεσθαι
οικον ευκτιμενον και ἑην ες πατριδα γαιαν
οψε κακως ελθοι, ολεσας απο παντας ἑταιρους
νηος επ' αλλοτριης, ευροι δ' εν πηματα οικω

Da ut Ulysses urbium eversor in patriam non veniat filius Laertis in Ithaca domum habens, et si illi fatum sit amicos videre et pervenire domum bene aedificatam et suam in patriam terram, sero male veniat, postquam perdiderit omnes socios, navi in aliena inveniat autem detrimenta domi.

Et Virg. lib. IV.

Et nostras audite preces si tangere portus etc.

Praecepta ex Homero in libro V. et VII. Aeneidos.

Il. Rhap. XII. v. 403.

αλλ' οτε δη νησον ελειπομεν, ουδε τις αλλη
φαινετο γαιαων, αλλ' ουρανος ηδε θαλασσα,
δη τοτε κυανεην νεφελην εστησε Κρονιων
νηος ὑπερ γλαφυρης, ηχλυσε δε ποντος ὑπ' αυτης

Sed quando iam insulam deseruimus, neque aliqua usquam apparebat terrarum sed caelum atque mare tum vero ceruleam nebulam statuit Saturnius navim supra cavam obscuratus pontus est sub ipsa.

Et Virg. lib. V.

Ut pelagus tenuere rates, nec jam amplius ulla etc.

Il. Rhap. XXIII. v. 220.

οινον αφυσσομενος χαμαδις χεε δευε γαιαν
ψυχην κικλησκων Πατροκλεος δειλοιο

Vinum exhauriens humi fudit, terramque rigavit animum vocans miseri Patrocli.

Et Virg. lib. V. ~~vinaque fude~~

Vinaque fundebat.

Il. Rhap. XXIII v. 560.

διωσω οἱ θωρηκα τον. αστεροπαιον απηλυρον
χαλκιον ὁ περι ζιμα φαεινε κασσιτεροιο
αμφι δεδονεται

Dabo ei thoracem quem a Astero ab abstuli aereum, quem circumferentia fulgentis stanni circumvolvitur

et Virg. lib. V.
levibus huic hamis consertam auroque trilicem loricam.
Sic etiam cursorum certamen utrobique simile.
et quia versibus est apud utrumque numera=
tis locum loco similem lector inveniet
initia sunt haec.

Il. Rhap: XXIII. 358.

σταν δε μετασοιχαι, σημηνε δε τερματ' αχιλλος

Stabant autem, ex ordine signavitque metas Achilles.

Virg. lib. V.
haec ubi dicta locum capiunt etc.

Pugilum certamen incipit Homerus Il. Rhap.
XXIII. v. 686.

αντα δ' ανασχομενω χερσι στιβαρῃσιν αμ' αμφω
συν ῥ' επεσον συν δε σφι βαρειαι χειρες εμιχθεν

E adverso autem levatis manibus vali=
dis simul ambo congressi sunt atque
ipsis graves manus commixtae sunt.

Et Virg. lib. 5.
Constitit in digitos extemplo arrectus uterque.
Sic Il. Rhaps. XXIII v. 850. incipit
sagittarum certamen

αυταρ ὁ τοξευτῃσι τιθει ἰοεντα σιδηρον
καδ δ' ετιθει δεκα μεν πελεκεας δεκα δ' ημιπελεκκα

At his sagittariis posuit nigrum ferrum proposuit autem decem bipennes, decemque securi=culas.

Et apud Virgil. lib. 5.
Protinus Aeneas celeri certare sagitta etc.

Il. Rhap. XXIII. v. 100, ubi de Patroclo
qui Achilli in somnis apparet
ψυχη δε κατα χθονος ηυτε καπνος
ῴχετο τετριγυια

Animam enim sub terram tanquam fumus abiit [illegible] stridens.

Virg lib. 5. de Anchise qui Aeneae
in somnis adparet.

dixerat et tenues fugit ceu fumus in auras.

Odyss. Rhap. XI. v. 203. ubi Ulysses
conatur animam matris amplecti

τρὶς μὲν ἐφορμήθην ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει
τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
ἔπτατ'

Ter quidem irrui amplectique me animus invitabat, ter autem mihi ex manibus umbrae imitar, et somno similis advolabat.

Virg lib IV. de anima Patris
Ter conatus ibi collo dare brachia circum etc.

Il. Rhap. XXIII. v. 500.

μάστιγι δὲ αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον
αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον

Flagello autem semper agitabat per humeros, qui autem equi in altum tollebantur, leviter percurrentes viam, semper autem aurigam pulveris guttae percutiebant.

Virg lib 5.

Non tam praecipites biiugo certamine campum.

Il. Rhap. XXIII. v. 763.

ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἴχνια τύπτε πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι

Ita Ulysses currebat prope atque a tergo vestigia premebat pedibus ante quam pulvis circumfunderetur.

Virg lib 5.

Ecce volat calcemque terit jam calce Diores

Il. Rhaps. XXIII. v. 163. de sepultura Patrocli:

κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην
ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα

Funeratores autem illic manebant et accumulabant ligna, fecerunt autem pyram centum pedum quoque versus.

Virg lib VI. de sepultura Miseni.

Principio pinguem taedis et robore secto etc.

Ipsum quoque utrinque tumuli in signa sunto paria

Odyss. Rhaps. XII. v. 13.

αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ
τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες
πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν

Ex Virg. lib. VI.

At pius Aeneas ingenti mole sepulchrum etc.

Il. Rhaps. XXIV. v. 231. de somno

ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ Θανάτοιο

Virg. lib. VI.

Tum consanguineus Lethi sopor,

Odyss. Rhaps. XI. v. 66. de Elpenoris umbra

νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων
πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα
Τηλεμάχου θ' ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες
μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν

Virg. lib. VI. de umbra Palinuri;

Quod te per caeli jucundum lumen et auras etc.

Odyss. Rhaps. XIII. v. 79. ubi Ulysses dormiens a Phaeacensibus educitur

καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
νήγρετος ἥδιστος θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς

Virg. lib. VI.

penitusque jacentem
Dulcis et alta quies, placidaeque simillima morti.

Il. Rhaps. VIII. v. 16. ubi de Tartaro,

τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης

Ceterum postquam cadaver combustum est, et arma mortui, busto congesto et desuper cippo erecto fiximus in ~~summo~~ summo sepulchro remum habile factum.

Ubi somno obviavit mortis fratri.

Nunc te per eos qui post te sunt, oro, non praesentes, per uxorem et patrem qui enutrivit, parvus cum esses, Telemachumque quem unicum in aedibus reliquisti, ne me indefletum insepultum discedens ~~post~~ post tergum relinquas.

Huic suavis somnus in palpebris incidit inexcitabilis jucundissimus morti proxime similis

Tantum sub infernis quantum caelum distat a terra.

Virg. Lib VI. de [illegible]

tum Tantalus quae
[illegible] patet in [illegible] tantum etc.

Odyss. Rhaps. XI. 575.

και Τιτυον ειδον γαιης ερικυδεος υιον
κειμενον εν δαπεδω ο δ' επ εννεα κειτο πελεθρα
γυπε δε μιν εκατερθε παρημενω ηπαρ εκειρον
δερτρον εσω δυνοντες ο δ' ουκ απαμυνετο χερσι

Et Tithium vidi, terrae gloriosae filium, prostratum in pavimento, hic autem per novem jacebat jugera, vultures autem ipsum utrinque assidentes jecur exedebant ventrem intromittentes, ille autem non abigebat manibus

Et Virg. Lib VI. etiam de T[illegible]
[illegible] non et [illegible] etc.

Il. Rhap. II. v. 488.

πληθυν δ' ουκ αν εγω μυθησομαι ουδ' ονομηνω
ουδ' ει μοι δεκα μεν γλωσσαι δεκα δε στοματ' ειεν,
φωνη δ' αρρηκτος χαλκεον δε μοι ητορ ενειη

Multitudinem autem ego non dicam nec nominabo, neque si mihi decem quidem linguae decem et ora essent, vox et infrangabilis, aeneum et mihi pectus inesset.

Et Virg. lib. VI.

Non mihi si linguae sint centum etc.

Odyss. Rhap. XI. v. 304.

την δε μετ' ιφιμεδειαν αλωηος παρακοιτιν
εισιδον η δε φασκε ποσειδαωνι μιγηναι
και ρ' ετεκεν δυο παιδε (μινυνθαδιω δε γενεσθην)
ωτον τ' αντιθεον, τηλεκλειτον τ' εφιαλτην
ους δη μηκιστους θρεψε ζειδωρος αρουρα
και πολυ καλλιστους μετα γε κλυτον ωριωνα
εννεωροι γαρ τοι γε και εννεαπηχεες ησαν
ευρος αταρ μηκος γε γενεσθην εννεοργυιοι.
οι ρα και αθανατοισιν απειλητην εν ολυμπω

Post hanc Iphimediam Alloei uxorem vidi, quae sane dicebat Neptuno fuisse commixtam, et peperit duos filios, et brevi vitae fuerunt, Othum virilem et inclytum, Ephialten, quos certe longissimos enutrivit alma terra, et longe pulcherrimos post inclytum Orionem, novennes enim cum essent novem cubitorum erant latitudine, caeterum longitudo erat novem ulnar. qui sane immortalibus minabantur in olympo.

Et virg. lib. VI.

Hic et Alloidas immania corpora vidi,

<u>Traducta ex Homero in aeneide [illegible] Aeneidos loco.</u>

Odyss. Rhap. X. v. 207.

χειρων δε εν βυσεσσι τετυγμενα δωματα Κυρκης
ξεστοισι λαεσσι, περισκεπτω ενι χωρω.
αμφι δε μι λυκοι ησαν ορεστεροι ηδε λεοντες
τες αυτη καθεθελξεν επει κακα φαρμακ' εδωκεν.

Inveniebant autem in vallibus aedificatas Circes aedes polytis lapidibus conspicuo in loco, circa autem ipsam erant lupi montani atque leones, quos illa demulserat, postquam mala pharmaca dedit.

et v. 220.

εσταν δ' ενι προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοιο ~~Κυρκης~~
Κυρκης δ' ενδον ακουον αειδουσης οπι καλη
ιστον εποιχομενης μεγαν αμβροτον . . . .

Stabant autem in januis deae pulchricomae, Circen autem intus audiebant cantilantem voce pulchra, telam percurrentem ingentem et divinam.

Et virg. lib. VII.

Proxima Circaeae raduntur littora terrae. etc.

Odyss. Rhap. III. v. 701.

ω ξεινοι τινες εστε ποθεν πλειθ' υγρα κελευθα
η τι καταπρηξιν η μαψιδιως αλαλησθε
οια τε ληιστηρες υπερ αλα τοι γ' αλοωνται

o hospites quinam estis, unde humidas navigatis vias, an aliquod ob negotium, aut temere erratis tanquam praedones per mare qui errant.

Et virg. lib. VII.

Quid petitis, quae causa rates etc.

Il. Rhap. VI. v. 492.

πολεμος δ' ανδρασσι μελησει ~~πα~~
πασιν, εμοι μαλιστα

Bellum autem viris curae erit omnibus mihi autem maxime.

Et virg. lib. VII.

Bella viri pacemque gerant.

Il. Rhaps. II. 459.

των δ' ως τ' ορνιθων πετεηνων εθνεα πολλα
χηνων η γερανων η κυκνων δουλιχοδειρων
Ασιω εν λειμωνι Καϋστριου αμφι ρεεθρα
ενθα και ενθα ποτωνται αγαλλομενα πτερυγεσσι

~~Hic~~ Et Virg. lib VII.

Ceu quondam nivei inter nubila cygni,

Il. Rhaps. XX. v. 226. de equabus a Borea praegnatis.

~~Hai~~ αι δε οτε μεν σκιρτωεν επι ζειδωρον αρουραν
ακρον επ' ανθερικων καρπον θεον ουδε κατεκλων
αλλ' οτε δη σκιρτωεν επ' ευρεα νωτα θαλασσης
ακρον επι ρηγμινος αλος πολιοιο θεεσκον

Et Virg lib. VII. de Camilla,

Illa vel intactae segetis etc.

Il. Rhaps. VII. v. 320.

Δαινυντ' νωτοισι δ' Αιαντα διηνεκεεσσι γεραιρεν
ηρως Ατρειδης ευρυκρειων Αγαμεμνων

Et Virg lib VIII.

Vescitur Aeneas simul et Trojana juventus.

Homerus etiam pergit:

αυταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον εντο
τοις ο γερων παμπρωτος υφαινειν ηρχετο μητιν
Νεστωρ

Et Virg lib. VIII.

Postquam exempta fames etc.

Horum sicut avium volatilium gentes multae anserum vel gruum, vel cygnorum longum collum habentium Asiatico in prato Caystrii circa flumina, huc et illuc volant gaudentes

Illae autem quando saltarent in fertili arvo, per summum spicarum fructum currerent neque frangerent, at cum saltarent superlata maris dorsa in summitate littoris maris albentis currerent.

Epulati sunt tergi partibus autem longis, Aiacem honoravit Atreides late dominans Agamemnon

Sed postquam potus et cibi desiderium exemerunt his senex primus omnium texere consilium cœpit Nestor.

Il. Rhap. XXI. v. 362.

ως δε λεβης ζει ενδον επειγομενος πυρι πολλω
κνισσην μελδομενος απαλοτρεφεος σιαλοιο
παντοθεν αμβολαδην υπο δε ξυλα καγκανα κειται

sicut autem lebes fervet intus, dum urgetur igne multo, arvinam liquefaciens bene saginati suis undique fervente, sub ligna sicca iacent. Il.

et Virg. lib. VII.

Magno veluti cum flamma sonore etc.

Il. Rhap. II. v. 41.

εγρετο δ' εξ υπνε, θειη δε μιν αμφεχυτ' ομφη
εζετο δ' ορθωθεις μαλακον ενδυνε χιτωνα
καλον νηγατεον περι δ' αν μεγα βαλλετο φαρος
ποσσι δ' υπαι λιπαροισι εδησατο καλα πεδιλα,
αμφι δ' αρ ωμοισι βαλετο ξιφος αργυροηλον.

Surrexit autem ex somno et divina eum circumfudit vox, sedit autem erectus, mollem induit tunicam pulchram et novam, circa autem magnum jecit pallium, pedibus sub teneribus ligavit pulchra calceamenta et circum humeros ligat ensem

Virg. lib. VIII.

Evandrum ex humili tecto, lux suscitat alma. etc.

Il. Rhap. V. 669. de Nestore

ειθ' ως ηβωοιμι βιη δε μοι εμπεδος ειη.
ως οποτ' Ηλειοισι και ημιν νεικος ετυχθη
αμφι βοηλασιην οτ' εγω κτανον Ιτυμονηα
εσθλον Υπειροχιδην ος εν Ηλιδι ναιεταασκε
ρυσι' ελαυνομενος ο δ' αμυνων ησι βοεσσιν
εβλητ' εν πρωτοισιν εμης απο χειρος ακοντι
καδ δ' επεσεν,

Utinam sic adolescerem, robur vero mihi firmum esset, sicut quando Elidensibus et nobis contentio accidit de abactione boum, quando ego interfeci Itymoneum fortem Hyperochidem qui in Elide habitavit, pignora abigens, hic vero auxilians suis bobus vulneratus est inter primos, mea a manu jaculo, et cecidit.

Virg. lib. VIII. de Evandro,

O mihi praeteritos referat si Jupiter annos etc.

Il. Rhap. XXII. v. 317.

οιος δ' αστηρ εισι μετ' αστρασι νυκτος αμολγω
εσπερος, ος καλλιστος εν ουρανω ισταται αστηρ.

qualis autem stella incedit inter astra noctis tempore, hesperus, quae pulcherrima in coelo stat stella.

Et Virg. lib. VIII.
Qualis ubi oceani perfusus Lucifer unda, etc.

Il. Rhap. XVIII. v. 68. de armis Achillis

αυταρ επειδη τευξε σακος μεγα τε στιβαρον τε,
τευξ᾽ αρα οι θωρηκα φαεινοτερον πυρος αυγης
τευξε δε οι κορυθα βριαρην κροταφοις αραρυιαν
καλην δαιδαλεην, επι δε χρυσεον λοφον ηκε,
τευξε δε οι κνημιδας εανου κασσιτεροιο
αυταρ επει πανθ᾽ οπλα καμε κλυτος αμφιγυηεις
μητρος Αχιλληος θηκε προπαροιθεν αειρας

At postquam fabricaverat scutum magnum solidumque, fecit ei thoracem, splendidiorem ignis splendore. fecit ei etiam galeam fortem temporibus aptatam, pulchram variegatam, supra auream posuit cristam, fecit etiam ei ocreas e candido stanno, at postquam omnia arma confecit inclytus Vulcanus matri Achillis, posuit attollens.

Et Virg. lib. VIII. de armis Aeneae.

Arma sub adversa posuit radiantia quercu.
Cui addendum et anteponendum ex Iliados Rhap. XIX. v. 8.

τερπετο εν χειρεσσιν εχων θεου αγλαα δωρα

delectabatur autem in manibus tenens dei splendida dona.

Quem Virgilius ita loco citato reddidit.
Ille Deae donis et tanto laetus honore,

Traducta ex Homero in IX Aeneidos libro.

Il. Rhap. XVIII. v. 332.
Ιρι θεα τις γαρ σε θεων μοι αγγελον ηκε

Iri Dea quis te Deorum nuntiam mihi misit, &c.

Et Virg.
Iri decus caeli quis te mihi etc.

Il. Rhap. XII. v. 440.
ορνυσθ᾽ ιπποδαμοι Τρωες ρηγνυσθε δε τειχος
Αργειων, και νηυσιν ενιετε θεσπιδαες πυρ

Movemini equites Troiani, et perrumpite murum Argivorum, navibus ~~manibus~~ inicite, et incensum ardentem ignem

Et Virg.
[illegible] vos o cives ferro quis [illegible] etc.

Il. Chap. XIX. v. 178.

νυν δ' ερχεσθ' επι δειπνον ινα ξυναγειρομεν αρηα

Et Virg:

Quod superest, laeti bene gestis corpora rebus.

Nunc autem ite ad prandium ut committamus praelium.

Il. Chap. X. v. 255.

Τυδειδη μεν δωκε μενεπτολεμος Θρασυμηδης
φασγανον αμφηκες· το δ' εον παρα νηυσι λελειπτο
και σακος· αμφι δε οι κυνεην κεφαληφιν εθηκεν,
ταυρειην, αφαλον τε και αλοφον, ητε καταιτυξ
κεκληται, ρυεται δε καρη θαλερων αιζηων.
Μηριονης δ' Οδυσηι διδου βιον ηδε φαρετρην
και ξιφος.

Tydidae quidem dedit [illegible] in praelio Thrasymedes ensem ancipitem, nam suus apud naves remanserat, et scutum et galeam ei imposuit capiti taurinam sine cono et cristā qui cassis vocatur, tuetur autem caput praesentium juvenum. Meriones autem Ulyssi dedit arcum pharetram et ensem.

Sic ait illacrymans humero simul exuit ensem, etc.

Il. Chap. X. v. 272.

Τω δ' επει εν οπλοισιν ενι δεινοισιν εδυτην
βαν ρ' ιεναι, λιπετην δε κατ' αυτοθι παντας αριστους.

Hi vero postquam arma gravia induerunt, incesserunt ire, reliquerunt autem illic omnes optimates.

Et Virg.

Protinus armati incedunt, quos omnis euntes etc.

Il. Chap. X. v. 469.

Τω δε προτερω ιτην δια τ' εντεα και μελαν αιμα
αιψα δ' επι Θρηκων ανδρων τελος ικον ιοντες
οι δ' ευδον καματω αδδηκοτες, εντεα δε σφιν
καλα παρ' αυτοισι χθονι κεκλιτο ευ κατα κοσμον
τριστοιχι· παρα δε σφιν εκαστω διζυγες ιπποι.

Hi autem progressi sunt ulterius per arma et atrum cruorem, statim autem ad Thracum virorum cohortem advenerunt euntes. Hi autem dormiebant labore [illegible], arma vero illis pulchra juxta ipsos terrae reclinata [illegible] triplici ordine; [illegible] equos uni[illegible] bijugi [illegible]

Et Virg.

Egressi superant fossas noctisque per umbram etc.

7 Il. Rhap. II v. 859.

αλλ' ουκ οιωνοισιν ερυσσατο κηρα μελαιναν

...Virg.

sed non augurio potuit depellere pestem.

Il. Rhap. XXII. v. 447. de Andromache ...

... ...

κωκυτου δ' ηκουσε και οιμωγης απο πυργου

της δ' ελελιχθη γυια, χαμαι δε οι εκπεσε κερκις

et paulo post

ως φαμενη μεγαροιο διεσσυτο μαιναδι ιση

παλλομενη κραδιην

et Virg.

... Excussi manibus radii ...

Il. Rhap. I. v. 4.

αυτους δε ελωρια τευχε κυνεσσι

οιωνοισι τε πασιν.

Et Virg.

canibus data praeda Latinis

Alitibusque jaces.

Il. Rhap. II. v. 235.

ω πεπονες κακ' ελεγχε', Αχαιιδες, ουκ ετ' Αχαιοι

... Virg.

O verae Phrygiae, neque enim Phryges

Il. Rhap. I. v. 403.

τοι δ' εκλυε Φοιβος Απολλων

et paulo post.

δεινη δε κλαγγη γενετ' αργυρεοιο βιοιο

et post.

αυταρ επειτ' αυτοισι βελος εχεπευκες αφιεις

Sed non augurio potuit depellere pestem.

Excussi manibus radii ... et ululatum a ... ... et

O imbelles mala vituperia, Achaicae non item Achivi.

Et Virg. Audiit et coeli genitor de parte serena. etc.

Il. Rhaps. XV. v. 735.

ηε τινας φαμεν ειναι αωσσητηρας οπισσω;
ηε τι τειχος αρειον ο κ' ανδρασι λοιγον αμυναι

An aliquos putamus esse adjutores a tergo aut murum aliquem fortiorem qui viris mortem avertat?

Et Virg.

Quos alios muros etc.

Il. Rhaps. VIII. v. 306.

μηκων δ' ως ετερωσε καρη βαλεν, ητ' ενι κηπω
καρπω βριθομενη νοτιησι τε ειαρινησιν,
ως ετερος ημυσε καρη πηληκι βαρυνθεν

Papaver autem veluti in alteram partem caput inflexit quod in horto fructu gravatum humilitatibus veris sic in alteram partem inclinavit caput casside depressum.

Et Virg.

Purpureus veluti cum flos succisus aratro.
inque humeros cervix collapsa recumbit

Il. Rhaps. X v. 31.

τω μεν αρα προπαροιθε πυλαων υψηλαων
εστασαν, ως οτε τε δρυες ουρεσιν υψικαρηνοι,
αιτ' ανεμον μιμνουσι και υετον ηματα παντα,
ριζησι μεγαλησι διηνεκεεσσ' αραρυιαι
ως αρα τω χειρεσσι πεποιθοτες ηδε βιηφι
μιμνον επερχομενον μεγαν Ασιον, ουδ' εφεβοντο

Hi aliqui ante portas altas stabant, sic ut quando quercus stant in montibus procerae, quae ventum sustinent, et pluviam per omnes dies, radicibus late diffusis firmatae, sic sane hi duo manibus freti et viribus sustinebant advenientem magnum Asium nec fugiebant

Et Virg.

Portam quae imperio ducis est commissa recludunt.

Il. Rhaps. XXII. v. 38.

οιμησεν δε αλεις ως τ' αιετος υψιπετηεις
ως τ' εισιν πεδιονδ' δια νεφεων ερεβεννων
αρπαξων η αρν' αμαλην η πτωκα λαγωον

Ivit autem conversus veluti aquila alte volans quae descendit in campum per nubes obscuras raptura vel agnam teneram, vel leporem timidum.

Et Virg.

Qualis ubi aut leporem aut candenti corpore cygnum etc.

Il. Rhap. XI. v. 409.

αυται δε προλισες συ τειχεσι θωρηχθεντες
ρωοντ' αβεστος δε βοη γενετ' ηωθι προ
φθαν δε μετ' υππεων επι ταφρω κοσμηθεντες

ed Virg.

Tollitur invadunt, et fossas aggere complent.
undiq. clamor

Ipsi vero pedites armis armati ruebant, ingens vero clamor fiebat ante auroram prius autem cum equitibus apud fossam instructi fuerunt.

Il. Rhap. I. v. 528.

η και κυανεησιν επ οφρυσι νευσε Κρονιων
αμβροσιαι δ' αρα χαιται επερρωσαντο ανακτος
κρατος απ' αθανατοιο μεγαν δ' ελελιξεν ολυμπον

Virg.:

Annuit et totum nutu tremefecit Olympum.

(Dixit, et nigris annuit superciliis Saturnides Ambrosiae autem comae, defluxerunt regis ex capite immortali, et magnum commovit Olympum.

Il. Rhap. XXII. 41.

ως δε εν οταν κυνεσσι και ανδρασι θηρευτησι
καπριος ηε λεων στρεφεται σθενεϊ βλεμεαινων
οι δε τε πυργηδον σφεας αυτους αρτυναντες
αντιοι ισανται και ακοντιζουσι θαμειας
αιχμας εκ χειρων, του δε ουποτε κυδαλιμον κηρ
ταρβει ουδε φοβειται αγηνορια δε μιν εκτα.
ταρφεα τε στρεφεται στιχας ανδρων πειρητιζων
οππη τ' ιθυσαι τη τ' εικουσι στιχες ανδρων.

Velut quando inter canes et venatores aper sive leo versatur versatus fortitudine superbiens, hi autem turris instar se ipsos praeparantes stant adversi, et crebra iaculantur de manibus spicula, illius autem nunquam pavet cor gloriosum, neque terretur, audacia autem ipsum occidit, frequenter vertitur catervas virorum tentans quaque irruit, hac cedunt catervae virorum.

Virg. non ita sed multa jejunius et brevius:
Ut fera quae densa venantum. etc.

Il. Rhap. 5. v. 4.

δαιε οι εκ κορυθος τε και ασπιδος ακαματον πυρ
αστερ οπωρινω εναλιγκιον ος τε μαλιστα
λαμπρον παμφαινησι λελουμενος ωκεανοιο.

τοιον οι πυρ δαιεν απο κρατος τε και ωμων.

Et Virg.

Et quidem immodica mens est

Premunt in vertice crista sanguinea, clypeoque etc.

Traducta ex Homero in X. Aeneidos libro

Il. Rhaps. III. v. 2.

τρωες μεν κλαγγη τ' ενοπη ισαν ορνιθες ως
ηϋτε περ κλαγγη γερανων πελει ουρανοθι προ
αιτ' επει ουν χειμωνα φυγον και αθεσφατον ομβρον
κλαγγη ταιγε πετονται επ' ωκεανοιο ροαων

Et Virg.

Tela manu jaciunt quales sub nubibus etc.

Il. Rhaps. VI. v. 488.

μοιραν δ' ουτινα φημι πεφυγμενον εμμεναι ανδρων
ου κακον ουδε μεν εσθλον επην τα πρωτα γενηται.

Et Virg. perbene

Stat sua cuique dies breve et irreparabile tempus etc.

---

micabat ei ex galea et scuto indefessus ignis stellae autumnali similis quae maxime splendide lucet in oceano lota. talis ei ignis lucebat a capite et humeris

Trojani quidem cum sonitu et clamore incedebant sicut aves, veluti clangor gruum est in aere, quae postquam frigus fugerunt et immensum imbrem cum clangore hae volant ad Oceani fluenta

Fatum enim dico neminem effugisse hominum, nec improbum nec probum postquam primum fuerint natus.

Il. Rhap. XXI. v. 122.

εν ταυτοι νυν κεισο μ' ιχθυσιν ο' ωταιγς
αιμ' απολυχμησονται ακηδεες ουδε σε μητηρ
ενθεμενη λεχεεσσι γοησεται αλλα σκαμανδρος
οισει δινεεις εισω αλος ευρεα κολπον

Et Virg.

Isthinc metuende jace, non te optima mater.

Isthic nunc jace cum piscibus, qui tibi vulneris sanguinem lambent securi, neque te mater in positum lectis deflevit, sed Scamander feret i vorticosus in latum maris sinum

Il. Rhap.

ωστε λεον εχαρε μαγαλω επι σωματι κυρσας
χαιρων η ελαφον κεραον η αγριον αιγα
πειναων

Et Virg.

Impastus stabula alta leo ceu saepe peragrans.

Sicut leo gaudens est, qui magnum corpus invenit inveniens vel cervum cornutum vel capram silvestrem paveus.

Il. Rhap. XI. v. 241.

ως ο μεν αυτι πεσον κοιμεσατο χαλκεον υπνον.

Et Virg.

Olli dura quies et ferreus urget ele.

Sic ille quidem illic lapsus dormivit aereum somnum.

Il. Rhaps. V. v. 449.

αυταρ ο ειδολον τευξ' αργυροτοξος Απολλων
αυτω τ' αινεια ικελον και τευχεσι τοιον
αμφι δ' αρ' ειδωλω τροες και διοι αχαιοι
διουν ~~sikke~~ αλληλων αμφι στηθεσσι βοειας
ασπιδας ευκυκλους λαισηια τε πτεροεντα

pectora tabulas clypeos rotundas et palmas leves.

Sed hic simulacrum fecit argenteo arcu decorus Apollo ipsique Aneae simile et armis tale, circum autem hoc simulacrum Trojani et nobiles feriebant inter se cives–

Et virg.

Dardanius orat telis. etc.

Il. Rhap. 22. 364.

τον και τεθνειοτα προσηυδα διος αχιλλευς
τεθναθι κηρα δ' εγω τοτε δεξομαι οπποτε κεν δε
Ζευς εθελη τελεσαι ηδ' αθανατοι θεοι αλλοι

Hunc et exanimem allocutus est divus Achilles: Morere fatum ego tuum tunc accipiam, quandocunque Jupiter voluerit perficere et immortales caeteri dii

Et virg.

Ad quem subridens mixta etc.

Il. Rhap. XVI. v. 852.

ου θην ουτ' αυτος δηρον βεη αλλα τοι ηδε
αγχι παρεστηκεν και μοιρα κραταιε
χερσι δαμεντ' αχιλλεος αμυμονος αιακιδαο

Non sane neq tu ipse diutius vives, sed tibi iam prope stat mors, et fatum violentum manibus necando, Achillis inculpati Aeacidae.

Et virg.

Ille autem expirans; non me quicunque ex inulto:

Il. Rhap. X. v. 454.

η και τ ο μεν μιν εμελλε γενειου παχειη
αψαμενος λισσεσθαι ο δε αυχενα μεσσον ελασσε
φασγανω αιξας απο δ' αμφω κερσε τενοντε
φθεγγομενου δε αρα του γε καρη κονιησιν εμιχθη

Dixit et ille quidem ipsum erat barbam manu robusta tangens precaturus hic vero cervicem mediam percussit ense impetens, et ambos incidit nervos, loquentis vero hujus caput pulveribus mixtum est.

Ex quibus virgilius translulit:

tum caput orantis nequicquam. et multa parantis:

Il. Rhap. XIII. v. 120.

φραξαντες δορυ σακκος σακει προθελυμνω
ασπις αρ' ασπιδ' ερειδε κορυς κορυν ανερα δ' ανηρ

Munientes hastam hasta scutum scuto opposito, clypeus clypeo fermabat clypeum, ‡

‡ galleam gallea, virum autem vir

Et virg.

haud aliter trojanae acies, latinaeque etc.

Tradita ex Homero in XI. et XII. Aeneidos libro.

Il. Rhaps. 1, 5. v.

Διος δ' ετελειετο βουλη

Et virg. lib. XI.

Nam sera Jovis in numina poscunt.

Il. Rhaps. XXIII. v. 15.

δευοντο ψαμαθοι, δευοντο δε τευχεα φωτων δακρυσι

Madescebant arenae madescebant et arma virorum lachrymis.

Et virg. lib. XI.

Spargitur et tellus lachrymis sparguntur et arma.

Il. Rhaps. XIX. v. 369. ubi de achille

Κνημιδας μεν πρωτα περι κνημησιν εθηκε
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοις αραρυιας
δευτερον αυ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυνεν,
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλλετο ξιφος αργυροηλον
χαλκεον· αυταρ επειτα σακος μεγα τε στιβαρον τε
ειλετο του δ' απανευθε σελας γενετ' ηυτε μηνης

Ocreas quidem primum circum tibias posuit pulchras, argenteis fibulis aptatas, secundo rursus thoracem circa pectora induit circum autem humeros posuit ensem argenteis clavis distinctum aereum, at deinde clypeum magnum et firmum cepit, cujus autem procul splendor fiebat sicut lunae

Et virg. lib. XI.

Cingitur ipse furens certatim in praelia Turnus.

Il. Rhaps. VI. v. 35.

Ποννι᾽ αθηναιε ερυσιπτολιν δια θεαων
αξον δε εγχος Διομηδεος ηδε και αυτον
πρηνεα δος πεσειν σκαιων προπαροιθε πυλαων
et Virg. lib. XI.

Armipotens belli praeses tritonia Virgo etc.

Veneranda Minerva urbis metos nobilissima Dearum frange iam hastam Diomedis atque ipsum pronum da cadere Scaeas ante portas.

Il. Rhaps. XII. v. 200.

ορνις γαρ σφιν επηλθε περησεμεναι μεμαωσιν.
αιετος ὑψιπετης επ᾽ αριστερα λαον εεργων
φοινηεντα δρακοντα φερων ονυχεσσι πελωρον,
ζωον ετ᾽ ασπαιροντα και ουπω ληθετο χαρμης
κοψε γαρ αυτον εχοντα κατα στηθος παρα δειρην
ιδνωθεις οπισω, ὁ δ᾽ απο εθεν ηκε χαμαζε
αλγησας οδυνησι, μεσω δ᾽ ενι καββαλ᾽ ὁμιλω
αυτος δε κλαγξας πετετο πνοιης ανεμοιο
Et Virg. lib. XI.

utque volans alte raptum cum fulva draconem etc.

Avis enim ipsis supervenit, transire volentibus, Aquila ante volans, ad sinistram populum retinens, serpentem cruentatum gestans unguibus, immanem, vivum adhuc palpitantem, et nondum oblitus est pugnae percussit enim ipsam tenentem ad pectus apud collum, revolutus retro, haec autem a se dimisit in terram doloribus dolens, mediam autem rejecit in multitudinem, ipsa autem clangens avolavit flatibus venti.

Il. Rhap. XVI. v. 249.

ὡς εφατ᾽ ευχομενος τη δ᾽ εκλυε μητιετα Ζευς
τω δ᾽ ἑτερον μεν εδωκε πατηρ ἑτερον δ᾽ ανενευσε
νεων μεν οἱ απωσασθαι πολεμον τε μαχην τε
δωκε σοον δ᾽ ανενευσε μαχης εξαπονεεσθαι

et Virg. lib. XI.

Audiit et voti Phoebus succedere partem.

Sic dixit precans hunc autem audivit consultus Jupiter, huic alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuit, a navibus quidem ei arcere et bellum et pugnam dedit, salvum autem abnuit e pugna reverti.

Il. Rhaps. IV. v. 123.

Νευρην μεν μαζω πελασεν τοξω δε σιδηρον
αυταρ επειδη κυκλοτερες μεγα τοξον ετεινε

Nervum quidem mamma

Et Virg. lib XI.

Et duxit longe donec curvata coirent etc.

Il. Rhap. XI. v. 534.

αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον

adduxisset, arcui autem ferrum, sed postquam in orbem curvatum magnum arcum tetendit.

Sanguine autem axis infra totus pollutus erat, et orbes qui circa sellam currus quos ab equinis ungulis guttae aspergebant.

Et Virg. lib. XII.

. . . . spargit rapida ungula rores, etc.

Il. Rhaps. I.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη

et Virg. lib XII.

Hic mentem Aeneae genitrix pulcherrima misit.

Il. Rhaps. I. v. 234 usque ad 239.

Virgilius ita lib. XII.

Ut sceptrum hoc (dextra sceptrum nam forte gerebat) etc.

Il. Rhaps. V. v. 302.

. . . . ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης μέγα ἔργον ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν
οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

Ille autem saxum cepit manu Tydides, magnum pondus, quod non duo viri ferrent, quales nunc homines sunt, hic autem eum facile movebat, etiam solus.

Et Virg. lib XII.

Saxum antiquum ingens etc.

Il. Rhaps. VIII. v 69

Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν
αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἑζέσθην Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.

Et tum jam aureas pater extendebat lances, imponebat autem duo fata, longam quietem afferentis mortis, Trojanorum equitatorum et Achivor. armator. traxit autem medias accipiens et inclinat

ex Virg. lib. XII.

Jupiter ipse duas aequato examine lances.

fatalis dies Achivos. Graecorum quidem fata in terra multi parcae considebant, Trojanorum autem fata ad coelum latum sublata fuerunt.

Ex aliis Authoribus Graecis desumpta loca, nec non Graecismi et aliarum vocum et phrasium imitatio

Ad libr. 1. Aeneidos

Memorem ob iram. Aeschylus habet μηνιν μνημονα

Alta moenia Romae. sic apud Homerum frequenter dicitur Τροιης ὑψιπυλον, et ιλιον αιπεινης.

sub pectore vulnus quod Theocritum invenitur: ὑπο καρδιαν ἑλκος

Navigat aequor. et Demosth. dicit πλειν την θαλατταν

Ilium in Italiam portans. Euripides Orestes v. 1367. πλειν ὡς ταχεῖ᾽ ἐλαδ᾽ ες ιλιον,

ignari ante malorum sic quod dicitur eleganter των πριν κακων, nec minus των εμπροσθεν κακων, praeteritorum malorum.

Et haec olim meminisse juvabit sic Euripides habet: ὡς ἡδυ τοι σωθεντα μεμνησθαι πονων.

Volventibus annis Homericum illud frequens περιπλομενων ενιαυτων, et Arati de Phaenomenis περιερχομενων ενιαυτων.

quando haec te cura remordet et Homericum illud: θυμοδακης μυθος et θυμαλγης

fama super aethera notus. Homerus habet και μευ κλεος ουρανον ἱκει

pater Aeneas Nomen pater quod non semper addit aetati grandiori refertur sed saepe etiam nomen honoris est, imitatum est ex Homerico illo ξεινε πατερ! odyss. Rhap. VIII. v. 408.

Ad lib. IIdum

Suspectis dona. Sophocles in Aiace inimitabile illud habet εχθρων αδωρα δωρα.

rumpit vocem graecismus, nam dicitur ῥηγνυναι φωνην. sic apud

Demosthenem. ἐτόλμησεν ῥῆξαι φωνήν, nec unquam ausus fuit vocem rumpere. et in Aristophanis nubibus ῥῆξατε φωνήν.
tu modo promissis maneas. idem quod Sophoclis in Ajace ἐμμένειν νόμῳ.
servata quod serves. tragici passim etiam habent σωθεὶς σώζου.
ex illo nec minus ex quo reperitur invenitur ubi Homerus habet ἐξότου vel ἐξ ὅ.
Dei jussu nonunquam credita Teucris. sic etiam Tryphiodorus

τὴν γὰρ Ἀπόλλων
χρησμῳδὸν μάντιν [illegible] ἔθηκε.

(Dederat huic Apollo esse et bonam vatem, sed non credenda profari.)

furiata mente. Pindarus de [illegible] dixit μαινομέναις φρεσίν.
gemini Atridae. ita Sophocles haud raro vel δισσοὺς vel δισσάρχας vel διπλοῦς vocat Atridas.

Ad lib. III. Antiquam matrem. Euripides habet παλαιὸ μητρῷ[illegible].
infelix vates. Homerus habet μάντι κακῶν.
nemorosa Zacynthus. idem est quod Homeri ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Dominamque potentem supplicibus supera donis. videtur respicere illud Platonis lib 3. de Rep. δῶρα θεοὺς πείθει δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Euripidis Medea. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.

lib IV.

Veneris praemia. Respicit Homeri χρυσῆς δῶρ' Ἀφροδίτης.
[illegible] solo. Pristi[illegible] locum [illegible] ex Homero h. l. imitatum etiam censens ex Callimachi Hymnum in Cererem spectandus ἴχματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπῳ (vestigia quidem ejus terram, caput ejus tangebat coelum).
Ventosque ferentes. idem est quod Homeri φέρων ἄνεμος, et Euripidis πνοὰς πομπίμους.

lib. V.

[illegible] tamina. Respicit proximum ἀέθλα [illegible].
[illegible] sertum [illegible] qui dicit [illegible], id est in [illegible].
exortem ducere honorem. sic Graeci dicunt [illegible], et quidem de illo qui praemium extra ordinem accepit
maria humida. idem quod Homeri ὑγρὰ κέλευθα.

Secant maria sic Pindarus dicit ιονιαν τεμνειν θαλασσαν.
Infelicem ignem apud Homerum ~~[illegible]~~ δηιον πυρ
Talis [illegible] Vulcani apud Aeschylum in Prometheo ποντιων τε κυματων
ανηριθμον γελασμα

lib. VI.

Sic fatur lacrymans. Item apud Homerum ως φατο δακρυχεων
Semina flammae sic Homerus habet σπερματα πυρος.
Sermone serebant exprimit Hellenismum σπερμολογειν et σπειρειν λογους
Personat aequora cantu. Sic apud Euripidem in Iphigenia in Tauride
κοχλους φυσων
Festinant jussa idem at apud Graecos σπευδειν εντολας
Procul o procul este profani Callimachus in laudem Apollinis εκας
εκας οστις αλιτρος.
Umbrae silentes. Sic Homerus in Odyssea νεκροι αφραδεες.
Longaeva Sibylla etiam [illegible] σιβυλλαν πολυχρονιωτατην παρθενον vocat.
Moestamque [illegible] In Odyssea Homeri invenitur etiam στυγερην
την [illegible]
Mersere malis Ita Euripides κατακλυστης πονων et [illegible] κακων
Sine sole domos nec minus Euripides habet ανηλιους δομους,
Terrae omniparentis Homerus et Orpheus etiam terram dicunt γαιαν παμμη=
τορων.
[illegible] Euripidis εκατοστομος.
Ferrea vox Allusio in Homeri illud de Stentore χαλκεοφωνου
Longaeva sacerdos Sic Euripides dicit πολυχρονιος παρθενος
Immisit habenas exprimit Hellenismum ὑπολαβων, et [illegible] pro [illegible]
Hic vir, hic est exprimit Hellenismum [illegible]
ουτος εστιν εκεινος.
Gaudens [illegible] illud Euripides [illegible]

lib. VII.

Lacrymabile bellum. Homerus Il. Rhaps. XVIII. habet πολεμον πολυδακρυον,
nec minus δακρυοεντα, et [illegible] πολυ δακρυων.
Turbatumque oculis.

lib VIII.

Euripides habet ταραχην ομματων
grave Martis opus [illegible] Homeri μεγα εργον [illegible].

[illegible] hominum [illegible] [illegible] etiam Homerus [illegible]. [illegible] vocat
[illegible] [illegible] [illegible].

Lib. IX.

[illegible] [illegible] [illegible]. in Odyss. Chap. 4. habet και [illegible] [illegible]
χρυσεος
tegmina [illegible] debita [illegible] [illegible] invenitur μειρακ[illegible] [illegible]
qui [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] lib. V.
[illegible] [illegible], et [illegible] [illegible] εστιν [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] vocat [illegible]
ανδρα
sub lucis noctis in umbra [illegible] in [illegible] habet [illegible] [illegible]
[illegible],
nec [illegible] in medio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] et [illegible]
[illegible]; [illegible] [illegible] qui invenitur etiam apud [illegible]
et [illegible] [illegible] εν μεσῳ χρονος
[illegible] [illegible] per vulnera mortem [illegible] habet με φιλα [illegible]
[illegible] αθανατον σπευδε
[illegible] animam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
πνευματος διδοντας
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] variferans. [illegible] apud [illegible] [illegible] δεσποτων
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] και [illegible] [illegible]

Lib. X.

[illegible] ore manu praefigere [illegible] arma [illegible] apud Pausaniam legitur
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] δε [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] apud [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ulli apud Homerum [illegible] Chap. 11. [illegible] πολεμοιο
ac laeva [illegible] [illegible] [illegible] etiam apud [illegible] [illegible] χεις, et [illegible]
quod manus remigans.
huic gladio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] etiam Homerus
Chap. XVII, [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] χαλκος [illegible],
et Apollonius ad hunc locum explicat [illegible] [illegible].
[illegible] tollunt [illegible] saepe habet [illegible] πολεμον.
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in Agamemnone [illegible] [illegible]
ανδρα [illegible] [illegible].

...umi vulnus, Dicit non gravissimum nam a tergo erat.
Euripides in Hercule dicit [illegible].
...em belli. Sic Homerus Rhaps. XVII. πολεμοιο νεφος.

Lib. XI.

...gias animas. Homerus Il. Rhaps. I. ιφθιμους ψυχας
...[illegible] sapit Hellenismum θαυμαζω της αρετης.
...is mortalibus. Est Homericum illud δειλοισι βροτοισι.
...a eloquio. Aristoteles in [illegible], habet ελαδιζοντα επι.
...[illegible] se insinuat. h. l. multa loco usque sapiunt Helle-
nismum πολλα.

Lib. XII.

...in ornatu. Euripides in Pentheo, Comoedia cujus meminit
...[illegible] habet ταυροι δε [illegible] κερας [illegible] αλυμμενοι.
...us somnus. Idem quod Homeri χαλκεος υπνος
...que genitus. [illegible] in [illegible] οστις [illegible]
[illegible]
... omnes [illegible] Helenas. Sic etiam [illegible] Plato in
[illegible] εφαινε [illegible]
...i metu. Idem quod Homeri θανατοιο τελευτη
... Idem est quod Sophocli στομια δεχεσθαι
... edat [illegible] dolor. Sic Il. Rhaps. VI. ον θυμον κατεδων
Aristophanes in Vespibus [illegible]
... honore [illegible] Il. Rhaps. XXIII. [illegible]
... [illegible]
... Idem est quod Homeri in Odyss. Rhaps. VII. [illegible]
...τιδος.

